

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 3, 4.] { மார்ச்சுமீ } 1878. [புஸ்த. IX.
{ ஏப்பிரல்மீ }

CONTENTS.

அட்டவணை.

What does the Earth teach?	51	பூமி கற்பிக்கும் நீதிகள் எவை?	51
Lord Lytton on Earl Canning	57	லார்ட் லிட்டன்செய்த உபந்நியாசம்.	57
Old Deccan Days	61	தக்காணத்துப் பூர்வகதை	61
Technical Education	72	கைத்தொழிற்பயிற்சி பாடசாலைகள்..	72
Hyderabad and its rulers	74	ஹைதராபாத்தம் அதன் அரசரும்...	74
The Language of Animals... ..	79	ஜீவஜந்துக்களின் பாஷைகள்	79
National Progress and decay	83	தேசத்தின் விருத்தியும் க்யமும்....	83
On the Study of Medicine	85	வைத்தியசாஸ்திரப் பயிற்சி	85
A parallel between the Mogul and British Government.....	91	மொகலாய துரைத்தனத்திற்கும் இங் கிலீஷ் துரைத்தனத்திற்குமுள்ள பேதம்	91
The Child's Corner	93	சிறுவர்க்கான கதை (8) ...	93
News	97	சுமராசாரம்	97

MADRAS:

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNAOCULAR LITERATURE SOCIETY,

AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

NOTICE.

A new series of interesting Tales from "Old Deccan Days" hitherto unknown to the Tamil country is now appearing in Janavinodini.

Also

A "CHILD'S CORNER"

HAS BEEN OPENED

Giving a new tale each month written expressly for Little Folks.

We shall be thankful if our Readers will shew a few Numbers of Janavinodini to their relatives and friends in the country. We are anxious to have a larger circulation in the Tamil Districts.

இதுவரையில் நமது நாட்டில் வழங்காத

தக்காணத்துப் பூர்வகதை

என்னும்

விநோதமான புதியகதைகள்

இப்பத்திரிகையின்

பிரதிமாசச் சஞ்சிகையில் சிற்சிலவாய்ப்

பிரசுரஞ்செய்யலாகும்.

இப்படியே

சிறுவர்க்கான கதை

என்று

சில நூதன கதைகள்

மாதம் ஒவ்வொன்றாகப் பிரசுரமாகிவருகின்றன.

இந்த ஐநவீனோதிநியை வாசிக்கும் நாட்டுக்கையொப்பக்காரர்கள் தங்கள் பந்தமித்திரர்களுக்கும் சில ஸஞ்சிகைகளைக் காட்டிப் படிக்கச்செய்யும்படி வேண்டுகிறோம். நாட்டுக்கையொப்பக்காரர் அதிகரிப்பது இந்தப் பத்திரிகையின் பிரயோஜனமாக இருக்கும்.

WHY DOES BACK?

சுவியர்.]

பின்னிகிறது எது?
(98-ம் பக்கம்.)

[இங்கிலாந்து.

லார்ட் விட்டன்செய்த உபந்நியாசம்.

முன் 1857-ஓ இத்தேசத்தின் வடபாகத்தில் கொடிய கலகம் நேரிட்டது யாவருக்குந் தெரிந்திருக்குமே; அக்காலத்தில் இத்தேசத்திற்கு கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்த லார்ட் கானிங் பிரபு அந்தக் கலகத்தை அடக்கினார். அவர் ஈஸ்திந்தியா கம்பெனியாருடைய கடைசி கவர்னர் ஜெனரலும், நம்மகாரணியாருடைய முதல் பிரதிநிதியுமானவர். மேலும் அந்தப் பிரபு புத்திகூர்மை மனோதாரியம் விடாமுயற்சி நிர்வாகசக்தி ஜீவகாருணியம் ஆட்சித்திறம் முதலிய நற்குணங்கள் நிறையப்பெற்றவரும், இடறலாக நடந்த கலகக்காருடைய கொடுமைகளை விலக்கி இத்தேசத்திற்குப் பேருதவி செய்தவருமாகையால், அவர் பெருமை இத்தேசத்தில் எந்நாளும் அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டுமென்று அதற்கு அறிகுறியாய் அவருடைய பிரதிமையொன்று செய்வித்து அவர் அதிகாரஞ்செலுத்தினவிடத்தில் அதை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று கருதி, அநேகர் அக்காலத்திலேயே அதற்காக யிருந்த ஆவலுடன் கையொப்பஞ்செய்திருந்தார்கள். அந்தப் பிரதிமையைச் செய்வித்துக்கொண்டுவந்து இப்போதுதான் சிலநாள்க்குமுன்னே கல்கத்தாநகரத்தில் நிலைநாட்டினார்கள். அந்தப் பிரதிமையை நிலைநாட்டிப் பிரசித்தப்படுத்துகையில், இப்போது கவர்னர் ஜெனரலாயிருக்கின்ற லார்ட் விட்டன் பிரபு அவர்கள் கானிங்கைப்பற்றி ஒரு உபந்நியாசஞ்செய்திருக்கிறார். அதன் கருத்தை ஒருவாறு சுருக்கி மொழிபெயர்த்து அடியிற்காட்டுகின்றோம்:—

ஓ, கனவான்களே! லார்ட் கானிங் பிரபு அவர்களுடைய செய்கைத்திறமையினாலன்றோ இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்துக்கு விரோதமாய் இந்த இந்துதேசத்தில் எழுந்த பெருங்கலகம் தணிவுபெற்றது. நம்முடைய இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்துக்கு மூலாதாரமாயிருக்கின்ற ராஜநீதிகளையும் ஜீவகாருணியத்தையும் சிறிதும் அவமதிக்காமலும், பிற்காலத்தில் தனக்கொரு அபகீர்த்தி விளைவித்துக்கொள்ளாமலும் வெகு திறமையாக இக்காரியத்தைச் சாதித்தது அவர்க்கு என்றும் அழியாப்புக்கழ் உண்டாவதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஏனெனில், இத்தன்மையான காரியங்களைச் செய்துமுடிப்பதற்கு இன்றியமையாதவையான பலகுணங்களும் ஓரிடத்தில் ஒன்றியிருப்பது அரிது. இவ்வகைச் செய்கைகளுக்கெல்லாம் ஒரு யுத்தவீரனுக்கு இருக்கவேண்டிய சுறுசுறுப்பு தைரியம் விடாமுயற்சி முதலியவையும், ஒரு அமைச்சனுக்கு இருக்கவேண்டிய முன்போசனை அனுதாபம் பொறுமை முதலிய குணங்களும் அவசியமானவை. இந்தக் குணங்களெல்லாம் லார்ட் கானிங் பிரபுவின்விடத்தில் யிகவும்

சிறப்புற்றிருந்தன. இவைகளோடுகூட ஆடம்பரம் ஒன்றுமில்லாத சாதாரணமான நடக்கை அவரிடத்தில் நன்றாய் அமைந்திருந்தது. தன்னயம் பாராட்டுதலென்பது அவருடைய சபாவத்திலேயே கிடையாது. இத்தன்மையான குணங்களெல்லாம் அவர் ஒருவரிடத்தில் ஒன்றியிருக்கக் காணப்பட்டனவேயொழிய மற்றெங்கும் காணப்படவில்லை. இவ்வகைக் குணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருப்பதோடுகூட அக்காலத்தில் தமது சொந்ததேசத்தாருடைய அபாயங்களையும் கவலைகளையும் நன்றாய்ப் போக்கினவராகையால், அப்படிப்பட்ட மகோபகாரியினிடத்தில் அவர்களுக்கு நன்றியும் நம்பிக்கையும் விசுவாஸமும் விசேஷமாபுண்டாயிருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படியேதான் உண்டாயிருந்தன. ஆயினும் அவர்களுடைய பேச்சு அக்காலத்தில் அவர்மேலுண்டான வீண் அபவாதமாகிற பெருங்காற்றில் பஞ்சுபோல் அகப்பட்டுக்கொண்டு இருக்குமிடந்தெரியாமற் போய்விட்டதென்று அப்போதிய சமாசாரபுத்திரிகைகளால் தெரியவருகின்றது. அவருடைய சொந்ததேசத்தாரில் சிலர் அவரைக் கொடுமையப்பகைத்துத் தூஷித்தார்கள்; அப்படி எதிர்த்தவர்கள் நல்ல விவேகசாலிகளான பெரியோர்களல்ல. தங்களுடைய இஷ்டர்களுக்கு நேரிட்ட வருத்தங்களையும் துன்பங்களையும் பார்த்துப் பொறுக்க மாட்டாத கோழைநெஞ்சுள்ள சில சர்மானியர்கள் மிக்கரோஷங்கொண்டு தூற்றினார்கள். அக்காலத்தில் உண்டான கொடுமைகள் இத்தன்மையானவையென்று மனதினாலேகூட நினைக்கக்கூடாதவையாயிருந்தன. அப்படிப்பட்ட தொல்லை ஒன்றுமில்லாமல் நாம் இப்போது சவுக்கியமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்படி நேரிட்டிருப்பது நமது பாக்கிய விசேஷமல்லவா?

லார்ட் கானிங் பிரபுவின்விடத்தில் அதிக கோபங்கொண்ட சில அங்கிலேயர் அவருடைய அதிகாரஸ்தலத்தினின்றும் அவரை அழைப்பித்துவிடவேண்டுமென்று முறையிட்டார்கள். இந்நாட்டுக்குடிகளிடத்தில் அவர்க்கிருந்த தயவைப்பார்த்துப் பரிசாசஞ்செய்தார்கள். கொடிய அபவாதமும் கலகமும் விளைவிப்போமென்றுசொல்லிப் பயமுறுத்தி, அசாத்தியமான கொடியகாரியங்களைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தினார்கள். இவ்வாறு அவரைச் சீராய் அரசுசெய்யவொட்டாமல் ராஜாங்கத்தில் பற்பல சங்கடங்கள் விளைவித்தார்களென்பதுமாத்திரமேயல்ல; முன்னமே அவர்க்கு உண்டாயிருந்த கவலைகளையும் துக்கங்களையும் பதினாயிரம்பங்காய் அதிகமாக்கினார்கள். ஆயினும் அக்காலத்தில் அவரைப்பற்றி உண்டாயிருந்த அபிப்பிராயம் அநேகமாய் உண்மையானதன்று. 'அக்காலத்தில் யாவரும் பார்த்து ஏளனஞ்செய்வதற்கும் பயமுறுத்துவதற்கும் சூற்றஞ்சாட்டுவதற்கும் இடமாயிருந்த அவருடைய ஜீவகாருணியந்தான் இப்போது அவர்க்குப் பெரும்

புகழ் விளைவிப்பதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது' என்று என்னுடைய சிநேகிதரான ஈடன் துரை சொல்லியிருக்கிறார்; அதை இப்போது மறுத்துரைக்க எங்கும் எவர்க்கும் ஏற்காது. அக்காலத்தில் அவரிடத்தில் யாவரும் பெரும்பகைகொண்டிருந்தாலும், வரவர அதைக்கால அளவிலே அடக்கி, அவர்களை வழிக்குக் கொண்டுவரலாமென்று எண்ணி, அவர்களுடைய கொடுஞ்செய்கையைப் பொறுத்து மன்னிப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்த அவருடைய தீர்க்காலோசனையும், யுத்தி ஆலோசனை விவேகமொன்றுமில்லாமல் தமக்குத்தாமே தீமை விளைவித்துக்கொள்பவர்களாயிருந்த சொந்ததேசத்திலிருந்து வந்திருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களையும் படைவீரர்களையும் கோபாவேசத்தால் தலைவிரித்து ஆடாமலிருக்கும்படி அடக்கியாண்ட மனவுறுதியுமாகிய இவ்விரண்டு குணங்களைப்பற்றி அவர்கள் கானிங் பிரபுவினிடத்தில் கங்குகரையில்லாமல் நன்றிபாராட்ட வேண்டுமல்லவா? லார்ட் கானிங் பிரபு அந்த நற்குணத்தின்பெருமையை நன்றாய் அறிந்தவராய், தாம் எவ்வளவு வருத்தம் அனுபவித்தாலும், அதனால் மனஞ்சலியாமல் பொறுமையும் மனோநிதானமும் பொருந்தி அமைதியாகவே நடந்துவந்தார். ஆயினும் அவர்கலகக்கூச்சலைக் கவனியாமலிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அதைக் கவனியாமலிருக்க முடியாது. பின் என்னவெனில், தாம் அனுசரித்த துரைத்தனமுறை. பிற்காலத்தில் நியாயமாகவே தோன்றும் என்று பூரணமாய் நம்பி நடந்தகாரியத்தின் கொடுமையைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்காமலும் அதனால் உண்டாகும் அபவாதத்திற்குப் பயப்படாமலும் மனவுறுதிபெற்றிருந்தார்.

ஓ, கனவான்களே! சிறுவயதில் யாவரும் வினோதமாய்ப் படித்திருக்கும் இனியகதை ஒன்று இப்போது என் ஞாபகத்தில் வருகின்றது. அதில் நாமெல்லோரும் அறிந்து நினைப்பில் வைத்துக் கொள்ளத்தக்க நீதியொன்று இருக்கிறதாகையால், அந்தக் கதையைச் சற்றழச் சொல்லுகிறேன். அந்தக் கதைக்கு நாயகனான புருஷன் சிறையாய்ப் போயிருக்கும் சில ராஜகுமாரர்களைச் சிறைநீக்கும்பொருட்டு ஒரு மலைமேலேறிப் போம்படி நேரிட்டது. அம்மலை ஜனங்கள் நடமாடிக்கொண்டிருந்த சாதாரணமான இடமாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் மகா பலபராக்கிரமசாலிகளான தேவதைகள் தம்முடைய கொடுமையாலும் பகையினாலும் அதை மன்னுயிர்களுடைய வல்லமைக்கு அண்டக்கூடாததாய்ச் செய்து விட்டார்கள். இந்தச் சூரனுக்கு முன்னமே அநேகர் அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றப் பலவிதமாக முயன்றுபார்த்தார்கள்; ஒருவராலும் முடியாமற்போய்விட்டது. ஏனெனில் போம்போது வழியிலேயே அவர்கள் மிகவும் கொடியதான வருத்தமும் பயமும் அடைந்து அதை எதிர்த்துப்போய்க் காரியத்தைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அவ்வளவோடு ஒழிந்துவிட்டார்கள். போனபடியே

யாவது திரும்பி வீடுவந்துசேர்ந்தார்களோ? இல்லை. அவர்களெல்லாரும் கல்லாய் மாறிப்போயினர். இந்தப் புதியசூரன் போம்போது, முன் இவ்விடம் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் இக்கதியாயிற்றென்று நன்றாய்க் காட்டுவதுபோல அநேகம் கற்கள் வழியிலே நின்றுகொண்டிருந்தன. அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான வழியில் இந்த வீரன் தனியாகவேபோயினான். தேவகூட்டும் ராக்ஷஸகூட்டும் ஒருவனும் அவன் கண்முன்னே வந்துநின்று எதிர்க்கவில்லை. ஆயினும் ஆள் ஒருவனும் அவன் கண்ணுக்குத் தெரியாமலே, திட்டும் அதட்டும் வெருட்டும் நல்வார்த்தையுமாய்க் கூச்சல் மாத்திரம் எங்கேபோனாலும் அவனுக்குக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. அவன் எவ்வளவு அவற்றைக் கவனியாமல் ஒதுக்கிவிட்டுப்போயினானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவை உரத்துப் பயங்கரமாயின. ஆயினும் அவன் அந்தக் கூச்சலொன்றும் தனக்குக் கேளாதபடி காதிலே பஞ்ச அடைத்துக்கொண்டு அவற்றால் கவரப்படாதவனாய்த் தான் கருதினவிடத்திற்குப்போய் உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்றினானென ஒரு கதையுண்டு. இந்தக் கதையிலுள்ள நீதி யாவார்க்கும் தெளிவாய்த் தெரிந்ததுதான். இது அப்பப்போது தம் புத்திக்குத் தோன்றினபடி விவேகமில்லாமல் ஜனங்கள் பிதற்றுகிற பிதற்றலென்றும், இது ஆலோசனையில்லாமல் அபிமானத்தால் பேசுகிறபேச்சென்றும், இது பலபேர்கூடி நன்றாய் ஆலோசித்துச்சொன்ன வார்த்தையென்றும், இது அவரவர் படுகிற துன்பத்தினாலுண்டான கூச்சலென்றும் அவற்றைப் புகுத்தறிவது துணைதனஞ்செய்பவர்களுக்குள்ள பல கடினமான தொழில்களில் ஒன்று. ஜனங்கள் தெரியாமையால் பிதற்றுகிற பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சினால் அது திறமையில்லாமையைக் காட்டும்; அவர்கள் கூறும் குறைகூற்றங்களை அலக்ஷியஞ்செய்தாலோ அது ஆட்சித்திறமின்மையையும் மூடத்தனத்தையும் காட்டும். லார்ட் கானிங் பிரபு இவற்றுள் ஒன்றுக்கும் உட்படாமல் எவ்விதத்திலும் குறைவுநோதபடி வெகு தந்திரமாக நடந்துவந்தார்.

லார்ட் கானிங் பிரபுவின்னுடைய மற்ற ராஜதந்திரங்களையும் எடுத்துரைப்பதற்கு இப்போது நமக்கு அவகாசமில்லையாகையால் இவ்வளவோடு நிறுத்துவோம். அவருடைய ராஜதந்திரங்களை முதல்முதல் விசாரிக்கும்போது சில தந்திரங்கள் பழிப்பதற்கும் மற்றும் சில பெருமையாய்ப் புகழ்வதற்கும் இடமாயிருந்தன. சில வரியை நீக்கினது கரம்புநிலங்களைச் சலபமான விலைக்குவிறந்து முதலான காரியங்களைப்பற்றி அரசமுறைதெரிந்த அதிகாரிகளான இத்தேசத்தவர் அநேகர் சொல்லியிருப்பவைகளைப் பார்க்கும்போது அவை நமக்கு நல்லபுத்தி போதிக்கின்றன. ஏனெனினில், அவற்றுள் சில மனக்கொதிப்பினாலுண்டானவையென்று இக்காலத்தவர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்திருக்கின்றன. இனி பிற

காலத்தவர்களுக்கும் அவை இவ்வாறே தோன்றும். தேசாபிவிருத்திக்குவேண்டிய உபாயங்களை மேன்மேலும் விருத்திபண்ணவும், அதற்கு உண்டாயிருக்கும் இடையூறுகளை விலக்கவும் முயல்வதற்கு வழிகாட்டியாய் கானிங் பிரபுக்கு நல்லெண்ணங்களும் மனவெழுச்சியும் எவ்வளவு இருந்தனவோ, அவ்வளவுக்குக் குறையாமல் நமக்கும் அவை உண்டாகவேண்டும். அவரைப்போல் சிறந்தகாரியங்களைச் சாதிக்கமாட்டாமற்போனாலும் அந்த மாதிரியையாவது நாம் கைக்கொள்ளக்கூடாதா? ஓ, கனவான்களே! இந்தக் கல்கத்தாநகரத்தில், அந்தந்தக் காலத்திலிருந்த சிறந்த கனவான்களுடைய பெயர் எந்நாளும் மறவாமலிருக்கும்படி அதற்கு ஓர் அறிகுறியாய் முன்னமே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பல சிறந்த பிரதிமைகளோடுகூட, கம்பெனியாருடைய கடைசி கவர்னர் ஜெனரலும், மகாராணியாருடைய முதல் பிரதிநிதியுமாயிருந்த மகாபுருஷனுடைய பிரதிமையையும் சேர்க்கும்படியாகத் தங்களுக்கு உண்டான மனமேட்டிமையை நான் மிகவும் மெச்சிப் பெருமைபாராட்டிக் கொண்டாடுவதுமன்றி, நானும் அதில் ஒரு பாகஸ்தானாகின்றேன். ஏனெனில், இந்த இந்துதேசத்தில் எவ்விதமான இடையூறுக்கும் சலியாமல் அதனால் அதிகமான சிறப்புபெற்று மிக்க சூரர்களும் அதிகாரிகளுமாய் அநேகர் இருந்தார்களாயினும் அவர்களுள் கானிங் பிரபுவினுடைய பெயரைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய் ஜனங்களால் மிக்க நன்றிபாராட்டத்தக்கதும் மேன்மைப்படுத்தத்தக்கதுமான பெயர்பெற்றவர் வேறொருவருமில்லை.

தக்காணத்துப் பூர்வகதை.

ஜவந்தியம்மாள் கதை (தொடர்ச்சி.).

லோகதானென்னும் ஒரு ராஜகுமாரன் தன் தகப்பனுக்குச் சம்மதியில்லையென்பதை நன்றாய் அறிந்தும் அவனுக்கு விரோதமாய் ஜவந்தியம்மானென்னும் மந்திரிமகனைக் கவியாண்டுசெய்துகொண்டான். அதனால் அரசன் அவனைத் தேசத்தினின்றும் தூரத்திவிடவே அவன், அந்த மந்திரிமகனையும் பார்வதியம்மானென்னும் தன் மூத்தமனையானபுகுட அழைத்துக்கொண்டு பட்டணத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கு ஓடிப்போயினான். அங்கே வழிதுறைதெரியாமல் அவன் சிலநாள் அல்லாடித் தன் மனைவிகள் படும் சங்கடத்தைப்பார்த்து மனந்தாளமாட்டாமல் ஒருநாள் ராத்திரி சன்னியாசுவேஷம்பூண்டு தனியாய் ஓடிப்போயினான். ஜவந்தியம்மாள் அதிக தைரியசாலியாகையால், தன் நாயகன் காணாமற்போனதைப்பற்றிச் சிறிதும் விசனப்படாமல், அவனை எப்படியாவது தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமென்று, தான் புருஷன்போல வேஷந்தரித்துப் பார்வதியம்மானைத் தன் மனைவிபோலவே பாவித்திருக்கச்செய்து தன் புருஷன் போனவழியைத் தேடிக்கொண்டுபோனான்.

ஒரு பட்டணத்தருகே போம்போது அவ்விடத்தரசன் இவனை ஒரு ராஜகுமாரனென்று நினைத்து இவளுடைய தைரியத்தைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துத் தன்னிடத்தில் ஒரு உத்தியோகத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் பக்கத்துக்காட்டிலே மிகவும் பயங்கரமாகக் கூச்சலொன்று கேட்கவே, அதென்னவென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்படி ராஜா ஜவந்தியம்மாளை அனுப்ப அவள், அதைப் போய்ப்பார்த்து அங்கே வீரிட்ட ராஜாதனிடத்தினின்றும் வெகு மதியாய்ப் பொற்புடவையொன்று பெற்றுக்கொண்டுவந்து, அப்போது தன் மனையாள்போலிருந்த பார்வதியம்மாள் கையிற்கொடுத்த அவளுடன் சிலகாலம் அங்கேயே இருந்தாளென்று சென்றசஞ்சிகையிற் சொன்னோமே.

அப்படியிருக்கையில் ஏதோ பண்டிகைநாளொன்று வந்தது. அன்று ராஜாவினுடைய சிறு பெண்கள் இருவர் பார்வதியம்மாளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டார்கள். அன்றைய தினம் பார்வதியம்மாள் ராஜாதன் கொடுத்த பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தெருப்புறத்துப் பலகணிவாயிலண்டையிருந்து விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்க்கவந்த பெண்கள் அவள் அரையிலிருந்த பொற்புடவையைப் பார்த்து மிகவும் பிரமித்து உடனே தாயண்டை ஓடிவந்து: அம்மா, இதென்ன அதிசயம்! இங்கே வந்திருக்கிற ராஜகுமாரனுடைய மனைவி வெகு அழகான தகடி தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்; அதைப்போல நாங்கள் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதில்லை. அது சூரியனொளி போல் மிகப் பளபளப்பாயிருக்கின்றது; பார்ப்போர் கண்ணைப் பறித்துக்கொண்டுபோகின்றது; அதில் பாதியமுள்ள புடவைகூட எங்களுக்குக் கிடையாதே! நீ மகாராணியென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிறாயே; அப்படிப்பட்ட பட்டாடை உனக்காவதுண்டா? அவ்விதமான உயர்ந்த புடவைகளை நீயும் ஏன் வாங்கக்கூடாது? என்றார்கள்.

பார்வதியம்மாள் தரித்துக்கொண்டிருந்த புடவையின் பெருமையைக் கேட்கவே ராணியானவள், அத்தன்மையாய்த் தானும் ஒன்று வாங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு அரசனண்டை போய்: மகாராஜனே! உன் பரிசாரகன் பெண்சாதி உன் பட்டமகிஷி கட்டிக்கொண்டிருப்பதைவிடப் பதினாயிரம்பங்கு உயர்ந்த வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்; என்னிடத்திலுள்ள ஆடைகளைல்லாவற்றையும்விட மிகவும் விலையுயர்ந்த பொற்புடவையொன்று பார்வதியம்மாள் அரையில் இருப்பதாய்க் கேள்விப்படுகிறேன்; அப்படிப்பட்டதொன்று நம்மிடத்தில் இல்லாமலிருப்பது எனக்கு மிகவுந் குறையாயிருக்கிறது; அவ்வகையானதொன்று எனக்கு அவசியம் வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டுகிறேனென்றாள்.

அதைக் கேட்டு ராஜா ஜவந்தியம்மாளை அழைப்பித்து: உன் மனையாள் உயர்ந்த பீதாம்பரமொன்று உடுத்திக்கொண்டிருப்ப

தாய்க் கேள்விப்பட்டேன்; அந்த வஸ்திரம் எங்கே கிடைத்தது? அம்மாதிரி நம்முடைய ராணிக்கும் ஒன்று வேண்டுமாம் என்று கேட்க, அவள்: மகாப்பிரபுவே! அந்தத் தகடி வெகுதூரத்துக்கப்பால் ராஜதர் சீமையிலிருந்துவந்தது; அப்படிப்பட்ட புடவை இங்கெங்கும் அகப்படாது; எனக்கு உத்தரவானால் நான் உடனே புறப்பட்டு என்னைக் கூடியவரையில் அத்தேசம் எங்கிருக்கிறதோ நாலாமூலையுந் தேடிப்பார்த்து அத்தேசமிருக்குமிடந்தெரிந்தால் இப்படிப்பட்ட தகடிகள் அநேகங் கொண்டுவருகிறேன் என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்டு ராஜா மிகவும் சந்தோஷமடைந்து அப்படியே போய்வரும்படி உத்தரவுகொடுத்தான். அரசனிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு ஜவந்தியம்மாள் தன் வீட்டுக்குப்போய், வெகு ஜாக்கிரதையாய்த் தான் போய்வருமளவும் அங்கேயே இருக்கும்படி பார்வதியம்மாளுக்கு எச்சரிக்கை சொல்லிவிட்டுத் தன் குதிராமேல் ஏறிக்கொண்டு ராஜதர் தேசத்தைத் தேடிக்கொண்டு போனாள். புறப்பட்ட நாள்முதல் அவள் நாளொன்றுக்குப் பதின் காதவழிக்குக் குறையாமல் யாத்திராசெய்து அங்கங்கே வழியி வுள்ள சிறுக்கிராமங்களில் தங்கிக்கொண்டு ஓயாமல் அநேகநாள் பெருங்காட்டுவழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படிப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அநேகங்காதவழி கடந்து போனபின்பு ஒருநாள் ஒரு சிறந்த பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தாள். அதனருகே வெகு அழகாய் ஆறென்று பெருகுகின்றது. அப்பட்டணத்து மதிட்சுவரில் பெரிய பொன்னெழுத்துகளால் விளம்பரமொன்று எழுதியிருந்தது. அதைப்பார்த்து ஜவந்தியம்மாள், இந்த விளம்பரத்தின் கருத்தென்னவென்று அத்தேசத்து ஜனங்களைக் கேட்க, அவர்கள்: இப்பட்டணத்து அரசனிடத்தில் மிகவுந் கொடிய தான குதிராமட்டமொன்று உண்டு; அதை எவனொருவன் பிடித்து அடக்குகிறானே அவனையே தான் கலியாணஞ்செய்துகொள்வதாக இப்பட்டணத்தரசன் மகள் பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கிறாள் என்றார்கள். அதைக் கேட்டு ஜவந்தியம்மாள்: அதை அடக்கியாள ஒருவராலும் ஆகவில்லையா என்று கேட்க, அவர்கள்: அது ஒருவராலும் ஆகவில்லை; அநேகர் அதை அடக்கமுயன்றார்கள்; ஆயினும் ஒருவராவது காரியுசித்தி பெறவில்லை; ஏன்கள் ராஜகுமாரத்தி பிறந்ததினத்திலேதான் அந்தக் குதிரையும் பிறந்தது. அது மிகவும் கொடியதாய்த் தன்னண்டை ஒருவரையும் வரவொட்டுகிறதில்லை; இச்செய்தியை ராஜகுமாரத்தி கேள்விப்பட்டி, இந்தக் குதிரையை அடக்கி ஆளமாட்டாத புருஷனைத் தான் கைபிடிப்பதில்லையென்று பிரதிஞ்சை பண்ணினாள்; அதையடக்க அபேகை உடையவர்களெல்லாரும் போய்க் கூடியவரையில் ஒரு கைபார்க்கலாம்; அதற்கு ஒருதடையுமில்லையென்று சொல்லவே, ஜவந்தியம்மாள்: ஆனால் அந்தக் குதிராமட்டத்தை நாளை எனக்குக் காட்டுங்

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

கள்; நான் அதை அடக்கமாட்டுவேனென்று நினைக்கிறேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள்: உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் நீ சுகமாய்ப் பிரயத்தினப்பட்டுப் பார்க்கலாம்; யோசித்துபார்க்குமளவில் அது மிகவும் அபாயகரமானகாரியம்; நீயோ மிகச் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறாய் என்று சொன்னதற்கு ஜவந்தியம்மாள், பலமில்லாதவர்களுக்கு சுவாமி பலங்கொடுக்கிறார்; இதில் எனக்குப் பயந்தோன்றவில்லையென்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கப்போனார்.

மறுநாள் காலையில், ராஜாவின் குதிரைமீட்டத்தை அடக்கும் படியாக மற்றொரு மனிதன் வந்திருக்கிறானென்றதாய் அப்பட்டணம் முழுதும் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். அதைக் கேட்டு அப்பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாம் அந்த அதிசயத்தைக் காணவந்து கூட்டங்கூடிப்போயினர். அந்தக் குதிரை ஆற்றண்டை ஒரு புலத்தில் விடப்பட்டிருந்தது. அது இவளை ஒரேமிதியாய் மீதித்துக் கொண்டு விடவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு ஓடிவருகையில், ஜவந்தியம்மாள் அதை எதிர்த்தோடி, அது தன்னை உதைக்கவும் கடிக்கவும்மாட்டாதபடி, அதின் பிடரியை வலித்துப் பிடித்துக்கொண்டாள். அந்தக் குதிரை தன்னாலியன்றமட்டும் அந்தப் பிடரியை விடுவித்துக்கொள்ளப்பார்த்தது. ஜவந்தியம்மாள் அதை ஒரு பொருளாக மதியாமல் அதன் கழுத்தை நன்றாய் உறுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு கடைசியில் அதன்மேலேறினார். அதைக் கண்டு அந்தக் குதிரை நம்மகொழுப்பை அடக்கியாளத்தக்க சூரனொருவன் ஏற்பட்டுப்போயினான்; இனி நாம் வாலாட்டுவதிற்பயனில்லையென்று தடையில் அகப்பட்ட பாம்புபோல் அடங்கிநின்றது. ஜவந்தியம்மாள் அந்தக் கொடிய குதிரை மூற்றும் தனக்குக் கைவசமாயிற்றென்பதை யாவார்க்கும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டவேண்டுமென்று, அந்த ஆற்றுக்குக் குறுக்கே எழும்பித் தாவும்படிக் குதிரையைத் தட்டினார். அந்தக் குறிப்பை அறிந்துகொண்டு குதிரை உடனே ஆகாயமார்க்கமாய் எழும்பி அந்த நதியைத் தாவ ஆரம்பித்தது. அந்த ஆறு குறுக்கே சுமார் மூன்றுமைல் அகலமிருக்கும். அந்தக் குதிரை மிக்க வலிமையும் சாமர்த்தியமும் உடையதாயிருப்பதோடு கூட ஒரு வேலையுமில்லாமல் கொழுத்திருந்ததனால், அதன் கொழுப்பு நன்றாய் அடங்கும்படியாகத் திருப்பித் திருப்பி மூன்றுதாம் அந்த நதியைத் தாவச்செய்தாள். இந்த அதிசயத்தைப் பார்க்கவந்து நிறைந்திருந்த ஜனங்களெல்லாம் அவள் அப்படித் தாவினதைப் பார்த்து அதிசயித்து ஆனந்தத்தால் கலகலவென்று இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு ஆற்றோரத்தில் ஓடிவந்து, ஜயசாலியாய் விளங்குகின்ற ஜவந்தியம்மாளை, அந்தக் குதிரைமேலேறினபடியே, அரசனண்டைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள். அந்த ராஜன் அவளைப்பார்த்து: ஓ, மகாபுருஷனே! எல்லாப் பெருமைக்கும் இருப்பிடமானவனே! இப்போது என் மகள் உன் அநீனமாயினார்

என்று சொல்லிப் புகழ்ந்து, அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், சகலோபசாரமுஞ்செய்து அநேகம் ஆடையாபரணங்களும் யானை குதிரை முதலிய சேனைகளும் அவளுடைய வல்லமைக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தான். ராஜமஹிஷியும்வந்து அவளுடைய பெருமையைக்கண்டு கொண்டாடினான். இப்படிச் சிறிதுநேரம் கோலாகலமாயிருந்து, பின்பு அவர்கள்: நானைய தினம் கலியாணமகோற்சவம் அவசியம் நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லி வேண்ட, ஜவந்தியம்மாள்: பிரபுக்களே! எங்கள் அரசனுக்கு அவசியம் ஆகவேண்டிய ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்; அதை நிறைவேற்றாமல் மற்றொரு காரியத்தில் தலையிட்டுக்கொள்வது நியாயமன்று; ஆதலால் முதலில் அந்தக் காரியத்தைப்போய் முடித்துக்கொண்டு வரும்படியாக எனக்குச் செலவுகொடுக்கக் கோருகிறேன்; நான்திரும்பிவரும்போது அவசியம் இந்த வழியாகவேவந்து நீங்கள் சொல்லுகிறபடியே நடக்கிறேன் என்றான். அந்தப் பேச்சைக்கேட்டு அவர்கள் உவந்து, அப்பனே! நீ சொன்னபேச்சு உன் குணத்திற்கேற்றதாகவே இருக்கின்றது. உன்னுடைய ராஜகாரியத்தில் நீ ஆவல்கொண்டுபோவதை நாங்கள் தடுப்பது நியாயமன்று; நீ உன் இஷ்டப்படியே சுகமாய்ப் போய்வா; எப்பொழுதுவந்து எங்கள் மகளைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு உன் பொருள்களையெல்லாம் கைக்கொள்வாயென்று உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்போம்; நீ துரிதமாய் வந்து எங்கள் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்; இவ்விலகத்தில் இதுவரையில் நடவாததாய் மிகவும் சிறப்பாகக் கலியாணத்தை நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லித் தங்கள் நாட்டு எல்லை தாண்டு மளவும் அவனுக்கு வழிவிட்டு அப்புறம் போகவேண்டிய வழியுங் காட்டிவிட்டு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அந்த மந்திரிகுமாரத்தியும் அவர்களிடத்தில் செலவுபெற்றுக் கொண்டு ராஜாதர்களுடைய சீமையைத் தேடிக்கொண்டுபோனான். அப்படி வெகுதூரம் போகையில் வழியே வேறொரு பெரிய பட்டணம் இருந்தது. அந்தப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கே ஒரு சத்திரத்தில் சிலநாள் வாஸம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பட்டணத்து அரசனுக்கு ஒரே மகன்; அந்தப் பெண் அதிக சவுந்தரியமுள்ளவள்; அவள் நீராடுவதற்காக அரசன் அழகான நடபாவிடொன்று வெட்டுவித்தான். அந்த நடபாவி சமுத்திரம் போல மிகப் பெரிதாயிருந்தது. அதைச் சுற்றி அரசன் மறைவாக ஆகாயமளாவியதாய்ச் சலவைக்கல்லினால் மதிலெடுத்து மதிட்சுவரின் வழியாய்த் தாவி ஒருவரும் உள்ளே புகாதபடி துனியில் கூராகக் கத்திகள் நாட்டிவைத்தான். அந்த மதில் எவ்வளவுதூரத்திலிருந்து பார்த்தாலும் உயர்ந்த உப்பரிகைபோல்

காணத்தக்கதாயிருந்தது. அந்த வாவினிடத்தில் அவ்வரசன் மகளுக்கு விருப்பம் அதிகம்; அந்த வாவினைக் குதிராமேலேறின படியே எவன் தாண்டுகிறானோ, அவனுக்கே தான் மணமலை சூட்டுவதாக பிரதிஞ்ஞை பண்ணியிருந்தாள். அப்படி பிரதிஞ்ஞை செய்து நெடுநாளாயிற்று; ஆகியும் அதைத் தாவவல்லவனாய் ஒருவனும் அகப்படவில்லை; அதனால், தம் குழந்தைக்குச் சீக்கிரத்தில் கலியாணஞ்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டிருந்த அரசனும் அரசியும் மிகவும் துக்கமடைந்து, ஒரு நாள் மகளைப்பார்த்து: குழந்தாய்! நீ உன் புத்திக்கேற்றவனாய்க் கணவனொருவனைத் தேடிச் கலியாணஞ்செய்துகொள்வதற்கு முன்னேயே நாங்கள் இருவரும் மாண்போவோம்போலிருக்கிறதே! இதென்ன மூடத்தனம்! ஆகாயம் அளவியும் நுனியில் கத்திகள் நாட்டப்பெற்றுமிருக்கும் இம்மதிலைத் தாண்டத்தக்கவனாய் எவன் எப்போது வருவானென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறது? என்றுசொல்லிப் புலம்பினார்கள். அதைக்கேட்டு அந்தப் பெண், அப்படிப்பட்டவன் ஒருவனும் அகப்படாதபடிக்கூடத்தில் எனக்கு விவாஹமே வேண்டாம்; இந்தச் சுவரைத் தாண்டமாட்டாத புருஷனைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்வதைவிடச் சும்மாவிருப்பதே நலம் என்று சொன்னாள்.

தன் மகள் ஒரேபடியாய்ப் பிடிக்கவே அரசன் ஒன்றுந்தோன்றாமல், குதிராமேல் ஏறினபடியே என் மகளுடைய நடபாவியைத் தாண்டுகிறவனுக்கு என் மகளைக் கலியாணஞ்செய்துகொடுப்பதுமன்றியில், அளவற்ற ஐசுவரியமும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று பிரசித்தப்படுத்தினாள்.

ஜவந்தியம்மாள் அந்தப் பட்டணத்திற் புகுந்தவுடனே இச்செய்தியெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு, நாளைக் காலையில் நான் இந்த வாவினைத் தாண்டப் பிரயத்தனப்படப்போகிறேன் என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அப்பட்டணத்து ஜனங்கள் அவளைப் பார்த்து: நீ என்ன யோசனையில்லாத பேச்சுபேசுகிறாய்; இந்த மதிலையாவது தாண்டவாவது! இதைத் தாவ எவனாலாகும்? உனக்குப் பத்துபங்குகொண்டவர்களெல்லாம் வந்துபார்த்துக் கையிலாகாமல் போய்விட்டார்களே என்று சொல்ல, அவள்: எனக்கு இயற்கையாய் வல்லமையில்லாமற்போனாலும், நான் துணையாக நம்பியிருக்கிற ஸ்வாமி எனக்குக் கைகொடுப்பார் என்றுசொல்லிச் சித்தமாயிருந்தாள். மறுநாள் காலையில் எழுந்து தன் குதிரையைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு அரமணவாயிலில் கொண்டு நிறுத்தி அங்கிருந்து அதிக வேகமாக நாலுகால் பாய்ச்சலாய்ச் சவாரிசெய்து, அந்த நடபாவியின் சமீபத்திற்சென்று ஓரொழும்பெழும்பி அதின் மதினைத்தாவி எதிர்ப்புறத்திற்போய்க் குதித்தாள். இப்படியே மூன்றுதரம் செய்தாள். அதைப்பார்த்து ராஜா ஆச்சரியப்பட்டுச் சந்தோஷத்தால் உடம்புபூரித்து, ஜவந்தியம்மானை அரம

னைக்கு வரவழைத்து, ஓ தைரிய செளரியபராக்கிரமமுள்ள ராஜகுமாரனே! நீயார்? உன் பெயரென்ன? இவ்வுலகத்தில் ஆன்பிள்ளை நீ ஒருவன்தான்; இப்போது என் மகள் உன்னுடைய பொருளாய்ப் போயினாள். அவளை நீ கைப்புற்றவேண்டுமென்றான். அதற்கு மந்திரிகுமார்த்தி: எனக்கு ஜவந்திராஜனென்று பெயர்; நான் எங்கள் அரசன் வேலையாய் வெகுதூரத்திலிருந்து ராசூதர்களுடைய தேசத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்; ஆதலால் முதலில் போய் அந்தக்காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வரும்படி எனக்குச் செல்வகொடுங்கள்; நான் போய்க் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு சூழமாய்த் திரும்பினேனானால், அவசியம் இவ்வழியாகவே வந்து, தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கிறேன் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள்: இப்போதே இம்மகளை இவனுக்குக் கட்டிக்கொடுத்துச் சீமைசுற்றப்போகிற இவன் பின்னோடு அல்லாட விடுவதற் பயனென்ன? இவன் போய்வரும்போதுதான் ஆகட்டுமென்று அவன் சொன்னதை ஒப்புக்கொண்டு, எங்கள் மகள் இங்கேயே நின்று உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள்; தாமதப்படுத்தாமல் சீக்கிரமேவந்து சேர்க்கடவைபென்று சொல்லியனுப்பினார்கள்.

அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டபின்பு அந்த மந்திரிமகள் நடுவே ஒரு தடையுமில்லாமல் அநேகநாள் யாத்திரைசெய்தாள். இடையே என்னென்னவருத்தம் நேரிட்டாலும் பயமுண்டானாலும் தன் மனோதைரியத்தினால் ஒன்றுக்கும் சலியாமல் ஒரு பெருங்காட்டினடுவே வெகுதூரம் சென்றபிறகு வழியில் அழகான மற்றொரு நகரம் தென்பட்டது. அதன் சமீபத்தில் ஒரு பெரிய தடாகமும் அதைச் சுற்றி மல்லிகை முல்லை முதலான பல சிறந்த பூக்கள் நிறைந்த பூந்தோட்டங்களும் பழத்தோட்டங்களும்ாய் அபபட்டணம் வெகு விரோதக்காட்சியுடைத்தாயிருந்தது.

அந்த மந்திரிமகள் வெகுதூரப்பயணத்தினால் ஓய்ந்துபோய் அப்பட்டணத்தில் ஒரு தோட்டக்காரன் வீட்டில்போய் இறங்கினாள். அந்த வீட்டுக்காரர்கள் உதாரகுணமுள்ளவர்களாயிருந்தனால், இவளைப்பார்த்து வெகு தூரத்திலிருந்து ஆயாசப்பட்டு வந்திருக்கிறாளென்று மனதில் இரக்கமுற்று வேண்டியபடி அவளுக்கு உபசாரஞ்செய்தார்கள். அவளும் அதை வினயமாய் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களோடுகூட விரோதமாயிருந்தாள்.

அன்று மாலைவேளையில் யாவரும் சந்தோஷமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஜவந்தியம்மாள் வார்த்தைமேல் வார்த்தையாய் இப்பட்டணத்தில் ஏதாவது விசேஷமுண்டோ என்று கேட்க, அந்தத்தோட்டக்காரி: மிகவும் அதிசயமான செய்தியொன்று உண்டு; நெடுநாளைக்குமுன்னே எங்கள் மகாராஜா ஒரு கனவுகண்டாராம்; அதுமுதல் இத்தேசமெங்கும் அமளி தும்மளியாயிருக்கிறது;

இன்னும் அந்தக் கனவின் கருத்தையறிந்து சொல்லத்தக்கவர் ஒரு வரையும் காணும் என்றான். அதைக்கேட்டு ஜவந்தியம்மாள்: அதென்ன கனவு? அவர் அக்கனவு கண்டதெப்போ என்று கேட்க, அவள்: இந்த ராஜன் பத்துவயதுப் பிள்ளையாயிருக்கும்போது, ஒரு பெரிய தோட்டத்தினடுவே மிகவும் அழகிற்கிறந்த மரமொன்று முளைத்திருக்கக் கனவுகண்டார்; அம்மரத்தின் கட்டைகளெல்லாம் வெள்ளியாகவும், இலைகள் தங்கமாகவும், பூக்களெல்லாம் முத்துக்குலைகளாகவும் இருந்தனவாம்; அந்தக் கனவுகண்டபிறகு ராஜா அப்படிப்பட்ட விருகும் எங்கேயிருக்குமென்று அநேகம் பண்டிதர்களையும் சாஸ்திரிகளையும் அழைப்பித்து விசாரித்தார்; யாவரும் அப்படிப்பட்ட விருகும் இவ்வுலகத்தில் இல்லவே இல் லையென்று சொல்லிப்போனார்கள். அதைக்கேட்டு இந்த ராஜா, அம் மரத்தை அறியவேண்டுமென்கிற ஆவல் அதிகமாயிருக்கவே, ஒன்றுந்தோன்றாமல் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இதுமாத்திரமேயல்ல; இவ்வரசன் மகள் அந்தக் கனவைக் கேள்விப்பட்டு, அந்த அற்புதமான மரத்தைக் கண்டறிந்து சொல்லுகிறவனையல்லாது மற்றவனையும் தான் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதில் லையென்று தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறாள் என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்கவே ஜவந்தியம்மாளுக்கு அதிக ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. அன்று ராத்திரி போசனம்பண்ணிவிட்டு, அவள் ஏரிகளையில் சவுக்கியமாய்க் குளிர்ந்தகாற்றிலே படுத்துக்கொள்ளலாமென்றுபோய், அங்கே ஒரு மரத்தடியில் கட்டிவைப்போட்டுக்கொண்டு உட்காந்து கடவுளைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். (தினந்தோறும் ராத்திரி படுப்பதற்குமுன் கடவுளைத் தியானஞ்செய்துவிட்டு நித்திரைசெய்யவேண்டுவது எவர்க்கும் கடமை.) ஏரிக்குநேராய்த் திரும்பி தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், மிகவும் பளபளப்பான ஒளியொன்று தனக்கு எதிர்முகமாய் வரக்கண்டாள். இரண்டொருநிமிஷம் நிதானித்துப்பார்க்கையில் பெரிய சரப்பமொன்று, இதென்ன சூரியக்குஞ்சோ, அல்லது ஆகாயத்தினின்றும் தவறி வீழ்ந்துபோன நகரத்திரமோ என்றுசொல்லிச் சந்தேகிக்கத்தக்கதாய் அதிக பளபளப்பும், ஒரு பெரிய கிச்சிலிப்பழத்தவ்வளவு உருவமும் உள்ள உயர்ந்த வச்சிரமணியொன்றை வாயிலே கவ்விக்கொண்டு தண்ணீருக்குள்ளிருந்து ஒரு ஏணியின் வழியாய் மேலெழுந்து வருவதாகத்தெரிந்தது. அந்தப் பாம்பு மேலே வந்தவுடனே வாயிலிருந்த வச்சிரக்கல்லை அந்த ஏணிநுனியில் வைத்து விட்டு வெளியே இறாடேடப்போயிற்று; இரவுகழிந்து விடியனோமானபோது அது திரும்பிவந்து முன்போலவே வைரமணியை வாயில் கவ்விக்கொண்டு முன்வந்த ஏணியின் வழியே நீரிவிழிந்து போய்விட்டது. ஜவந்தியம்மாள் அதையெல்லாம் பார்த்து இதென்னவென்று அதிசயித்து, மறுநாள் ராத்திரியும் அவ்விடத்திற்கே

படுக்கவந்து அதை இன்னொருதரம் பார்க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போனாள்.

மறுநாள் ராத்திரி அப்படியே வந்துபார்த்தாள்; அந்தப் பாம்பு முதலாள் ராத்திரி செய்ததுபோலவே, வைரக்கல்லோடு தண்ணீரி லிருந்து வெளியேவந்து, அந்த மணியை அங்கேயே வைத்துவிட்டு இரைதேடிக்கொண்டு போம்போது மணியைக் கவ்விக்கொண்டு போய்விட்டது. மூன்றாநாளும் அவ்வாறே நடந்தது. அதைக்கண்டு ஜவந்தியம்மாள், எப்படியாவது அந்தப் பாம்பைக்கொன்று, கூடு மானால் அந்த வைரக்கல்லையும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, மறுநாள் உதயத்திற்கு எழுந்து கடைத்தெருவுக்குப் போய், எப்படிப்பட்டதையும் பிடித்துக்கொள்ளத்தக்கதும், பத்து இருபதுபேரானாலும் மீறிக்கொண்டு வெளியே வரக்கூடாததுமாய் மிகவும் உறுதியான இருப்புவுலையொன்று செய்துகொடுக்கவே ண்டுமென்று ஒரு கருமானைக் கேட்க, அவன் அப்படியே செய்து கொடுத்தான். அந்த வலையின் கீழ்ப்புறமெல்லாம் கத்தினிபோல அதிக கூர்மையுடையனவாயிருந்தன; அதற்குள் எது அகப்பட்டுக் கொண்டாலும் அது அப்படியே மாண்டுபோகவேண்டுமேயொ ழியத்திரும்பி வெளிவரமாட்டாது.

ஜவந்தியம்மாள் அதை வாங்கிவந்து அந்த ஏரியின் அருகே ஒரு மாத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டு, அம்மாத்தின்கீழ்ப் பாம்புகள் விரும்பத்தக்க பலபூக்களும், இன்னும் அநேகம் வாஸனைப்பொ ருள்களும் வாரித் தூவிவைத்துப் பொழுதுபோனவுடன் தானும் அம்மாத்திலேறி வலைக்குநேராய் உட்காந்து பாம்பின்வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ராத்திரி சுமார் பத்துநாழிகையானவுடனே அந்தப் பாம்பு வழக்கப்படியே வந்து, அம்மாத்தடியில் இறைத்திருந்த வாசனைப் பொருள்களால் இழுக்கப்பட்டு, வாயில் வச்சிரத்தைக் கவ்வினபடி யே மாத்தின்கீழ் மேயவந்தது; அது தனக்கு நேராய் வரப்பார் த்து ஜவந்தியம்மாள், வலையைக் கட்டியிருக்கும் கயிற்றை அவி ழ்த்துவிட்டாள். அது மேலே வீழ்ந்தவுடனே பாம்பு இறந்துபோ யிற்று; ஆயினும் அது நன்றாய் இறந்ததோ இல்லையோ என்கிற திசிலினால் உடனே இறங்கத்துணியாமல் அவள் அம்மாத்து மே லேயே நின்று எப்போ உதயமாகப்போகிறதென்று காத்துக்கொண் டிருந்தாள்.

சூரியன் புறப்பட்டு வெளிச்சமானவுடனே அவள் மாத்தினின் றும் இறங்கிவந்துபார்த்து, பாம்பு செத்துப் பிணமாய்க் கிடக்கக் கண்டு, அதின் வாயில் ஒளி மலையோல பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மணியை எடுத்துக்கொண்டு, இரவெல்லாம் கண்விழித்துக்கொண் டிருந்த ஆயாசத்தினால், அந்த ஏரியில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டு வீட் டிற்குப்போகலாமென்று எண்ணிப்போய் ஏரியிலே இறங்கினாள்.

இறங்கி அந்த வைரமணியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டபடி அவள் தண்ணீரைத் தொட்டதும், அந்த நீர் சவர்போல இரு புறமும் ஒதுங்கி வழிவிட, இருபுறத்திலும் சிறந்த மெத்தைகளும் மாளிகைகளும் தோப்புகளும் தோட்டங்களும்ாய் வெகு சிங்காரமான ராஜமார்க்கமொன்று அந்த ஏரிக்கு உட்புறமாய்ப்போகத் தெரிந்தது. இந்த வழி எங்கே போகிறதோ போய்ப்பார்த்து வருவோமென்று அவள் அது போகிற வழியே போயினாள். வெகு தூரம் போகையில் எதிரே பெரிய கோபுரவாயிலொன்று இருந்தது. அதனுள் நுழைந்துபார்த்தாள்; வெகு விநோதமாய் எங்கும் காணப்படாத புதுமையெல்லாம் அதனுள் காணப்பட்டன. இலைகளும் காய்களும் பூக்களும் பழங்களும் நிறைந்து ஆகாயமளாவிய மாங்களும் அநேகம் செடிகளும் கொடிகளும் அடர்ந்து சிங்காரிக்கவும், தளையெல்லாம் மெத்தைபோட்டதுபோல் மலர்கள் உதிர்ந்து வாலனை வீசவும், மயில்கள் ஆடவும், குயில்கள் கூவவும் அந்த உத்தியானவனம் மிகவும் மனோஹரமாயிருந்தது.

அத்தோட்டத்து மந்தியில் அங்குள்ள மாங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகச் சிறந்ததான விருக்டமொன்றிருந்தது. அம்மரத்தில் கட்டைகளெல்லாம் வெள்ளியாகவும், இலைகளெல்லாம் தங்கமாகவும், பூக்களெல்லாம் முத்தாகவும், பழங்களெல்லாம் ரத்தினமாகவும் இருந்தன; அம்மரத்தின் உச்சியில் தேவகன்னிகைபோன்ற சந்திரியொருத்தி ஊசலில் உட்கார்ந்து இனிப்பாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பெண்மணியின் வடிவழகைக் கனவிலேகூட ஒருவருங் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். முகம் சந்திரபிம்பம்போலவும், கண்களிரண்டும் இரண்டு கருநெய்தல் பூப்போலவும், தலைமயிர் நீர்கொண்ட மேகம்போலவும் இப்படி ஒவ்வொரு அவயவமும் வெகு அழகாய் விளங்கின. அந்த அழகி புதிதாய்வந்த இவளைப் பார்த்துத் தன் தீங்குரலால் அழைத்து: ஓ என் ஆண்டவனே! நீ என் இவ்விடத்திற்கு வந்தாய் என்று கேட்க, ஜவந்தியம்மாள்: நான் இங்கேவந்து உன்னைப் பார்க்கக்கூடாதோ கண்மணியே என்றாள். அதற்கு அந்தப் பெண்: சுகமாய் வரலாம் சுவாமி; நீ இங்கே வந்திருப்பது என் தகப்பனுக்குத் தெரிந்தால் உடனே கொன்றுபோடுவாரே; நான் ஒரு பெரிய சர்ப்பத்தின் மகள்; நான் வினையாடுவதற்காக அவர் அந்தச் சிங்காரத்தோட்டத்தை உண்டாக்கினார். நான் அநேகவருஷகாலமாய் இந்தத் தோட்டத்திலேயே வினையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்; அவர் என்னை வெளியேபோய் ஒன்றையும் பார்க்கவொட்டுகிறதில்லை; எங்கள் இனத்தைச்சேர்ந்தவைகூட எனக்குத் தெரியாது. இப்பூமியில் பிறந்தபிறகு முதல்முதல் நான் உன்னைத்தான் பார்த்தேன்; நீ யார்? நீ இவ்விடத்திற்கு வந்தவிதமெப்படி? யாவையும் எனக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்றாள். மந்திரிகுமாரத்தி: அழகிற்சிறந்த பவழக்கொடியே, நான்

ஐவந்திராஜன்; உன் தகப்பனாருக்காக நீ பயப்படவேண்டாம்; அந்தக் கொடிய பாம்பு இறந்துபோயிற்று என்று சொல்லக்கேட்டு, இத்தனைநாளாய்த் தன்னிடத்தில் கொடுங்கோலுயிரூந்த தன் ககப்பன் இறந்துபோனானேவே அந்தப் பெண் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து: என்னை ஆளவந்த மகராஜனே! எனக்கு ரத்தினம்மாள் என்று பெயர்; இங்கிருக்கிற ஐசவரியமெல்லாம் என்னுடையவைதாம்; நீ இங்கேயே இருந்து இவ்வுலகத்திற்கு அரசனாய் இங்கிருக்கும் பொருள்களையெல்லாம் ஆளக்கடவாய்; நான் உனக்குப் பெண்டாய்விடுகிறேன் என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்டு ஐவந்தியம்மாள்: அப்படிச்செய்யமாளாது; நான் இப்போது ஒரு காரியத்திற்காக என் எஜமானனால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்; முதலில்போய் அந்தக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்தபிறகுதான் மற்றொன்று செய்யவேண்டும்; உனக்கு என்னிடத்தில் இஷ்டமிருப்பது மெய்யானால் என்னுடன் எங்கள் தேசத்துக்கு வந்துவிடு; உன் இஷ்டப்படியே எனக்கு மனையாளாயிருக்கலாம் என்றதைக்கேட்டு, ரத்தினம்மாள் தலையசைத்து: என் நாயகனே! நீ அப்படிக் கட்டளைபிடக்கடாது; நான் உன்னைவிட வரவனையானால், ஜனங்கள் என்னைப்பார்த்து, இவ்வழகியை நாம் கொண்டுபோய்விடவேண்டுமென்று யோசனைகொண்டு உன்னைக் கொன்றுபோடுவார்கள்; கடைசியில் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோவதைல் உனக்குத் தீமையுண்டாகுமே யொழிய நன்மையுண்டாகாது; ஆதலால், இந்த வீணையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோ என்றுசொல்லி, ஒரு தங்கவீணையை அவன் கையிற்கொடுத்தது, நீ என்னைப் பார்க்க விரும்பினாலும், என் உதவியை வேண்டினாலும், ஒரு நடுகாட்டிலேபோய் இந்த வீணையை வாசி; அந்த ஓசை நிற்பதற்குமுன்னமே நான் உன் எதிரில் வந்துநிற்பேன்; பட்டணத்திலாகட்டும், ஜனங்கள் அடர்ந்திருக்கிற விடங்களிலாகட்டும் இதை வாசியாதே என்று சொல்லியனுப்ப, ஐவந்தியம்மாளும் அந்த வீணையை வாங்கித் தன் கைக்குட்டையில் சுற்றிக்கொண்டு அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

அங்கிருந்து தான் போனவழியே திரும்பி அவள் அந்தத் தோட்டக்காரன் வீடுவந்துசேர்ந்தாள். அவளைப் பார்த்துத் தோட்டக்காரி: ஸ்வாமிகளே! நீங்கள் இரண்டுநாளாய் எங்கேபோயிருந்தீர்கள்; எங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் விசனமாயிருந்தது. இப்பட்டணத்தைவிட்டுப் போய்விட்டீர்களென்று நினைத்திருந்தோம்; தெய்வாதீனமாய் வந்து சேர்ந்தீரே; இத்தனைநாள் எங்கேயிருந்தீர்? என்று கேட்க, அவள்: கடைத்தெருவில் சொந்தகாரியம் கொஞ்சமிருந்தது; அதற்காக அங்கேயே இருந்துவிட்டேன்; (தான் அந்த ஏரியின் கீழ்ப்புறத்திற்குப் போயிருந்ததும், அங்கே கண்டதும் சொல்ல அவளுக்குச் சம்மதமில்லை.) அதிருக்கட்டும், நான் இவ்வி

டத்தைவிட்டுப் போவதற்கு முன்னே இப்பட்டணத்து மந்திரியைப்போய்ப் பார்க்கவேண்டும்; எப்போ போய்ப்பார்க்கலாம்; அவர்களுக்கு எப்போது அனுசூலப்படுமோ அதைப் போய்த் தெரிந்துகொண்டுவந்து சொல்வாயா என்றான். அந்தத் தோட்டக்காரி அப்படியே ஆகட்டுமென்று அதை விசாரித்துவரப்போனான். அத்தருணத்தில், ஜவந்தியம்மாள் ஏரிகரைக்குப்போய் அங்கே தான் கொன்றுபோட்டிருந்த நாகத்தை, அது ஒரு பரிசுத்தமான பிராணியென்பதற்காகவும், ரத்தினம்மாளுடைய தகப்பனென்பதற்காகவும், கொளுத்திவிட்டு வந்து சேர்ந்தாள். அதற்குள் அந்தத் தோட்டக்காரி அரமணைக்குப்போய். விசாரித்து நானாயினம் வரும்படி சொன்னதாகச் செய்திசொல்லவே, அப்படியே மறுநாள் ஜவந்தியம்மாள் மந்திரியைப் பார்க்கப்போனான். இவளைப் பார்த்து அந்த மந்திரி: நீ யார்? இங்கே வந்த காரியமென்னவென்று கேட்க, அவள்: நான் ஜவந்திராஜன்; என் எஜமானனுடைய காரியமாக நெடுநாளாய்த் தேசசஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது இப்பட்டணத்து வழியாய்ப்போம்படி நேரிடவே தங்களைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன் என்றான். அதைக் கேட்டு மந்திரி அவளுடன் நேசம்பாராட்டி, அந்நாட்டைப்பற்றியும், பட்டணத்தைப்பற்றியும், ராஜாவைப்பற்றியும், அவன் கண்ட கனவைப்பற்றியும் நேடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அதையெல்லாங்கேட்டு ஜவந்தியம்மாள்: மகாராஜா கனவிற்கண்ட விருட்சத்தை இதுவரையில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டினவர்கள் ஒருவருமில்லையோ? நல்லது; இப்போது யாராவது அதை நேராய்க் காட்டுவதாயிருந்தால், அவனுக்கு மகாராஜா என்ன வெகுமானங்கொடுப்பதாயிருக்கிறார் என்று கேட்க, மந்திரி: அவனுக்குத் தன் மகளைக் கலியாணஞ்செய்துகொடுப்பதுமன்றித் தன்நாட்டிற் பாதியும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறார் என்றான்.

(இன்னும் வரும்.)

கைத்தொழிற்பயிற்சி பாடசாலைகள்.

கல்வியிற்றேர்ந்த சாதகர்கள் அநேகர் தங்களுக்குத் தகுந்த வருமானமுள்ள ஜீவனோபாயம் இல்லாமல் வீணாய்க் காலங்கழிக்கிறதைப் பார்த்தால், கைத்தொழிற்பயிற்சியில் விருத்தியாகவேண்டியது அவசியமென்று ஒருதரம் சொல்வது போதாது. இதைப்பற்றி எவ்வளவு எழுதினாலும் அமையும்; அதிசயோக்தி என்றுசொல்ல இடமிராது. இந்துக்களுக்குக் கற்பிக்

கும் கல்வியைத் தொழிற்றுறைகளில் ஜீவனோபாயமாய் உபயோகிக்கவேண்டுமென்று துரைத்தனத்தாருக்கு இஷ்டமிருக்கிறபக்கத்தில், அவர்கள் கைத்தொழிற்பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தி அவைகளில் மாணுக்கரை அந்தந்தத் தொழில்களில் பயில்விற்பது வரவேண்டியது. கைத்தொழிற்பயிற்சியைச் சுதேசபாஷையினாலாவது இங்கிலீஷ் பாஷையினாலாவது கற்பிக்கலாம். சுதேசபாஷையில் படிக்கும் மாணுக்கன் நாம் சொல்லுகிறபிரகாரம் சாஸ்திரவிஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டால் அவன் கைத்தொழில் வித்தையை ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்க வல்லவனாவான். இந்துக்கள் வினோதமாய்ச் சிற்பசித்திரம்முதலிய வேலைகளைச் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்களென்று வெகுசாலமாய் கிர்த்தியடைந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் சில வேலைத்திறங்களில் அவர்கள் எல்லாரையும் விஞ்சியிருக்கிறார்கள்; ஆயினும் ஐரோப்பியருடைய நாகரிகம் இந்துதேசத்தில் வந்து பரவினபோது நூதனமான ருசிகளும் நவநவமான கருத்துகளும் விருப்பங்களும் ஜனங்கள் மனதில் ஜனித்தபடியால் இந்தத் தேசத்துச் சிற்பசித்திரம் முதலான வேலைகளும் விவசாயம் முதலான தொழில்களும் வரவரக் கீழுக்குப்போய்விட்டன. சிலதொழில்கள் தீர்ப்பாய்ச் செய்வாரில்லாமல் அழிந்து போய்விட்டன. இப்பொழுதிருக்கிற நூதனமான ஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி பாடசாலைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு பெட்டி நெருப்புவர்த்திக்கும் ஒரு கட்டு குண்டுகிக்கும் பிறதேசத்தாரிடத்தில் கையேந்திநிற்பது இந்துக்களுக்குப் பெரும்பழிப்பல்லவா? அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவராதவித்தை தெரிந்தும் பிரயோஜனமென்ன? மேற்சொன்ன நெருப்புவர்த்தி முதலானபண்டங்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய மூலவஸ்துக்கள் இந்தியாவில் விசேஷமாய் இருக்க, அவைகளை உபயோகப்படுத்தும் வகை இந்துக்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. இந்துக்கள் ஐரோப்பியர்செய்கிற சிற்பமுதலிய வேலைத்திறங்களைப் பார்ப்பதனாலேயே அவற்றைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள்; கைத்தொழிற்பயிற்சிக்காகப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தால் அப்போது எவ்வளவு நன்மையாயிராது. துரைத்தனத்தார் கைத்தொழிற்பயிற்சிக்காகப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்த ஆரம்பித்தால், அதற்கு வேண்டிய புத்தகங்களும் தடையில்லாமல் உண்டாகும்.

ஹைதராபாத்தும் அதன் அரசரும்.

ஹைதராபாத்து நகரத்தைப் பிரதான பட்டணமாகவுடைய நிஜாம் ராஜ்யமானது, மத்திய இந்துஸ்தானத்தின் தென்பக்கத்திலிருக்கின்றது. அந்த ராஜ்யம் அதிக விஸ்தீரணமுடையது. அதின் நீளம் ஐந்துறுமைல், அகலம் முந்துற்றைம்பதுமைல். இந்த இந்தியாவிலுள்ள சுதேச ராஜாக்களுக்கெல்லாம் நிஜாம் நடுநாயகம்போன்றவர். அந்த ராஜ்யம் விசேஷ வரமுானமுடையது. விசேஷமான கல்விகேள்விகளும், சீர்திருத்தமான தோற்றங்களும், நன்றாய் அரசாளுந்திறமையும் உடையவரான ஸர் ஸாலர்ஜிங் என்பவர் இப்போது பிரதான மந்திரியாயிருந்து வெகு திறமையாய் ராஜகாரியங்களை நடத்திக்கொண்டுவருவதனால், அந்த வரும் படி இப்போது வருஷத்துக்கு வருஷம் விருத்தியாகிக்கொண்டிருக்கிறது. சுமார் இருபதுவருஷகாலமாய் ஸாலர்ஜிங் என்பவர்தான் அந்த ராஜாங்கத்தில் நடக்கவேண்டிய சகலகாரியங்களையும் நடத்திவருகிறார். இளவரசனாகிய ராஜகுமாரன் இன்னும் வாவிபனையே இருக்கின்றமையால், முன் இருந்த அரசன் இறந்துபோன நாள் முதல் அச்சிறுவனையும் ஸாலர்ஜிங்குதான் பாதுகாத்துவருகின்றார்.

நிஜாம் ராஜகுமாரனுக்கு இப்போது சுமார் பத்துவயது. பதினைந்துவயதானாலொழிய அவனுக்குப் பட்டந்தரிக்க அதிகாரமில்லை. அந்தக் குமாரனுக்குத் தேகசவுக்கியம் அவ்வளவாய் நல்ல நிலைமையிலில்லாமலிருப்பது பெருங்குறையாயிருக்கிறது. அவனுடைய சரீரம் இயற்கையாயே தூர்ப்பலமானது; அத்தோடு கூட அரசர்களுடைய அந்தப்புறத்திலேயே அதிக சுகுமாரமாய்ப்போஷிக்கப்படுகின்றதாகையால், அது பலப்படுவதற்குவேண்டிய வழியுமொன்றுமில்லாமலிருக்கின்றது. அவன் மிகவும் நல்ல சபாவுமுடையவனென்றும், அவனிடத்தில் கெட்டகுணங்களொன்றும் கிடையாதென்றும் கொல்லுகிறார்கள். அவனுக்கு நன்றாய்க் கல்விகற்பிக்குமாறு இங்கிலீஷ் உபாத்தியாயர் ஒருவரை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மேலும் அவன் படிப்பில் உயர்வாய்த் தேறுவதற்கு வேண்டிய உதவிகளும் வெகு நன்றாய் அமைந்திருக்கின்றன. இவைகளோடுகூட பிரதான மந்திரியின் பழக்கமும் ஆலோசனையும் கூடியிருப்பதால், அவன் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அவனுக்கு வெகு நன்றாய் ராஜ்யபாலனம் பண்ணும்படியான திறமையுண்டாகுமென்று தோன்றுகின்றது; வெகுவாய் அப்படியே நடக்கலாம்.

ஸர் ஸாலர்ஜிங் இங்கிலீஷ்பாஷை வெகு நன்றாய்ப் பேசுவார். சிறந்த வழக்கங்களும் பயிற்சியும் உள்ள உத்தமபுருஷனுக்கு இருக்கவேண்டிய நற்குணங்களெல்லாம் நிறைந்தவராய் அவர் யாவ

ரிடத்திலும் கவரவமும் மரியாதையும் பக்சுமுமாய் நடந்துவருகிறார். அவர் அப்பப்போது ஐரோப்பியர்களுக்கு வினோதமாய் விருந்து செய்வீப்பதுண்டு. அக்காலங்களில் விருந்தாளிகளிடத்தில் அதிக ஆதரவாயிருந்து, ஒவ்வொருவரும் நன்றாய்த் திருப்தியடைந்து சந்தோஷப்படவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டிருப்பார். ஒருவரையும் உபேக்சுசெய்வதில்லை. வெகு விசாலமாயும் அழகாயுமிருக்கின்ற அவருடைய அரண்மனையில், அங்கிலேயர்களுடைய மாதிரியாய்ப் பலவிதமான நாற்காலிகளும் சோபாக்களும் சித்திரப்படங்களும் இன்னும் அநேகவிதமான சிறந்த அலங்காரங்களும் அதற்கு ஏற்றபடி ஒழுங்காய் நிரப்பப்பெற்ற அறைகளும் கூடங்களும் அநேகமிருக்கின்றன. விருந்தினர்களெல்லாம் முதலில் அந்தக் கூடங்களிலவந்து கூடுவார்கள். போஜனத்திற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் சித்தமாகிப் போஜனத்திற்கு வரும்படி குறிப்பிட்டவுடன், ஸாலர்ஜிங் அங்கு வந்திருப்பவர்களுள் முக்கியமான ஒரு சீமாட்டியைக் கைகொடுத்து விருந்துண்ணுமிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவார். அங்கேயிருக்கும் இங்கிலீஷ் ஸ்தானாதிபதியின் மனையாட்டிக்கே அவர் முக்கியமாய் இம்மரியாதை செய்வது வழக்கம். அத்தருணத்தில் அவருடைய சொந்தமான ராஜவாத்தியம் இனிப்பாய் முழங்கும். உடனே விருந்தினர்களெல்லாரும் எழுந்து ஒழுங்காய்ப்போய்ப் போஜனசாலையில் அந்தந்தவிடத்தில் உட்காருவார்கள். அந்த போஜனசாலையில் அமைத்திருக்கிற அமைப்புகளெல்லாம் அங்கிலேயருடைய மாதிரியாகவேயிருக்கும். நீளமான ஒரு பெரிய பலகையில் மிகவும் பிரகாசமாய் விளக்கேற்றிப் பூ பழம் பணியாரம்முதலிய பல இனியபதார்த்தங்கள் வெகு அழகாய் அமைத்திருக்கும். அங்கே போய் உட்காந்து, இடையிடையே வாத்தியங்கள் விநோதமாய் ஒலிக்க, யாவரும் களித்துச் சந்தோஷமாய் விருந்துண்ணுவார்கள். திருப்தியாய்ப் புசித்தானபிறகு யாவரும் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்திருப்பார்கள். எழுந்திருந்தவுடன் ஸாலர்ஜிங் முன்போலவே மேன்மைபெற்ற ஒரு சீமாட்டியைக் கைகொடுத்து அழைத்துக்கொண்டுபோக மற்றவர்களெல்லாம் பின்தொடர்ந்து அந்த அரண்மனையின் உயர்ந்த உப்பரிகையிற்சென்று அங்கே அமைத்திருக்கும் ஆசனங்களில் சிறிதுநேரம் உல்லாசமாய் உட்காருவார்கள். அங்கே தேயிலை காப்பித்தண்ணீர் வேண்டியவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். இவையெல்லாம் ஆயினபிறகு வெகு அழகாய் பாணவேடிக்கைகள் நடந்தேறும். இந்த விருந்துக்குச் சமார் இருதூறு முந்நூறுபேர் வந்துகூடுவார்கள். ஒவ்வொருவரையும் ஸாலர்ஜிங்கும், வாவிபவயதுள்ள அவர் குமாரர்களும், மற்றுமுள்ள அவர் இனத்தார் யாவரும் பரிவாய் வரவழைத்து மிக்க வணக்கமும் மரியாதையுமாய் ஆதரிப்பார்கள். வந்தவர்களெல்லா

ரும் அந்த மந்திரியின் பெருந்தன்மையையும் உதாரகுணத்தையும் பார்த்து உவந்து சந்தோஷமாய்க் கொஞ்சநேரம் அந்த உப்பரிகையில் கோலாகலமாயிருந்து பிறகு செலவுபெற்றுக்கொண்டுபோவார்கள்.

ஒவ்வொருகாலங்களில் விருந்தினர் வரும்போது பாட்டு கூத்து முதலிய விநேதங்களும் நடப்பிப்பதுண்டு. ஐரோப்பியர்களுக்கு இந்த விநேதங்களில் அதிகமாய் விருப்பமிராதாகையால், அதைச் சிறிதுநேரம் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவார்கள். ஆட்டமும் நெடுநேரம் நடத்தப்படமாட்டாது. ஸாலர்ஜங் சுதேசிகளுக்கு விருந்துசெய்வாரானால் அப்போது வெகு சிறப்பாய் நெடுநேரம் ஆட்டம் பாட்டுகள் நடத்தப்படும். சுதேசிகளுக்கு இடிகிற போஜன பதார்த்தங்களும், அவற்றை அளிக்கும் மாதிரியும் ஐரோப்பியர்க்கு இடுவதுபோலிராமல் இத்தேசத்தாருக்கு ஏற்றமாதிரியாகவே இருக்கும்.

நிஜாமின் பிரதான மந்திரியாகிய ஸாலர்ஜங் அநேக வருஷகாலமாய்ப் பெருத்த அதிகாரத்தைக் கையாண்டு வருவதுமல்லாமல், அதற்குமுன் வெகுநாள் தொடங்கி மிக்க வல்லமையுடையவரென்று பேர்பெற்றிருக்கிறார். ஆயினும் அவர்க்கு இப்போது வயது நாற்பதுக்கு அதிகமில்லை; அவருடைய வடிவம் அதிக குட்டையுமில்லாமல் அதிக உயரமுமில்லாமல் நல்ல உத்தம புருஷனுக்கு இருக்கவேண்டிய அளவாய்க் கம்பீரமான தோற்றமும் நல்ல அழகும் குளிர்ந்த முகமும் கருநெய்தல்போலக் கறுத்தகன்ற கண்களுமாய் மிகவும் மேன்மைபெற்றிருக்கின்றது. கன்னங்கறேலென்று அவர் முகத்தில் விளங்குகின்ற மீசையானது அவருடைய பெருமையை அதிகமாய்ச் சிறப்பித்துக் காட்டுகின்றது. தாடி முதலியவை அவர் முகத்தில் கிடையாது. அழுத்தமாய் உடம்போடு பொருந்தியிருக்கின்ற ஒருவகைக் கறுப்பு அங்கியும், சிறிய வெள்ளைப் பாகையும், அங்கிலேய மாதிரியான காலுடையுமே அவர் சாதாரணமாய்த் தரித்துக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். அவருடைய பெண்சாதிகளும் பெண்களும் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியே வருவதில்லையாயினும், அங்கிலேயருடைய சீமாட்டிகளைமாதிரியே போய்க் கண்டுகொண்டிருவார்கள். பெண்பிள்ளைகளை நடத்துகிற விஷயத்தில் அவர் தங்களுடைய ஜாதியாசாரப்படி வெகு கண்டிப்பாயிராமல் தாராளமாயிருக்கிறாரென்று அவருடைய கைகளால் தெரியவருகின்றது. அவருடைய பெண்கள் படித்துத் தேர்ந்த பிறதேசத்துப் பெண்பிள்ளைகளைக்கொண்டு வெகு நன்றாய்க் கல்விசெய்க்கப்பட்டு வருகிறார்கள்.

ஹைதராபாத்திலுள்ள சுதேசிகளும் அந்நியதேசஸ்தர்களும் நாகரிகமான சுபாவமுடையவராயிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அடை

யாளமாய் அவ்விடத்தில் பல தருமசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் வைத்தியத்தொழிலில் நன்றாய்க் கைதேர்ந்த அமெரிக்காதேசத்துப் பெருமாட்டி ஒருத்தி ஏற்படுத்தியிருக்கிற வைத்தியசாலை யாவார்க்கும் மிக்க உபயோகமாயிருக்கின்றது. அந்தப் பெருமாட்டி வைத்தியத்தில் மிகுந்த சாமர்த்தியம்பெற்றிருப்பதோடுகூட, நல்ல அறிவும் கல்விகளேவிகளும் நன்னடக்கையும்கைப்பழக்கமுமுடையவள்; அந்தப் பெருமாட்டியைக்கூட அடிக்கடி அந்தப்புரத்திற்கு வரவழைப்பதுண்டு. அவர்களுடைய ஜாதி ஆசாரப்படி பெண்களை ஒருவரும் பார்க்கக்கூடாதாகையாலும், விசேஷமாய் அவர்கள் சம்மதப்படும்கூடித்திலும் திரைக்குள் பெண்பிள்ளையும் வெளியில் வைத்தியர் முதலியவர்களுமாய் நின்று பேசும்படிமாத்திரமே செலவுகொடுப்பார்களாகையாலும், அவ்விடத்து ஸ்திரிகளுக்கு ஏதாவது ஒரு நோய்வந்தால் நோயாளியை வைத்தியன் நோய்ப் பார்க்கக்கூடுகிறதில்லையாகையால், அவர்களுடைய நோய் செம்மையாய்த் தீர்க்கப்படுகிறதில்லை. இந்தப் பெருமாட்டி வந்திருப்பது அப்படிப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் பெரும்பாக்கியமாயிருக்கின்றது.

அங்கிலேயரும் இந்துக்களும் வலிக்குமிடமான செக்கந்தராபாத்தை அண்டையிலுடைய ஹைதராபாத்து ஜனங்கள் குடியிருப்பதற்கு மிகவும் அனுசூலமான இடம். அங்கே பற்பலவிதமான சிவில் உத்தியோகஸ்தர்கள் வலிப்பதோடுகூட செக்கந்தராபாத்தில் பல ராணுவ உத்தியோகஸ்தரும் வாஸமாயிருக்கிறார்கள். அது குடியிருப்பவர்களுக்கு மிகவும் ஆரோக்கியமான இடமாய்ப்பெரிய மனிதர்களெல்லாங்கூடிக் களித்து வாழ்வதற்கு ஏற்றதாயிருக்கின்றது. பம்பாயிலிருந்து புகைவண்டிவழியாய்ச் சுமார் இருபத்தினான்கு மணிரேரத்தில் போய்ச் சேரத்தக்கவிடமாயிருப்பதால் இத்தேசத்திலுள்ள பல முக்கியஸ்தானங்களுக்கும் அதற்கும் போக்குவரவு செய்வது மிகவும் எளிதாயிருக்கின்றது. நோய்ப் பார்த்தால் சென்னைக்கும் ஹைதராபாத்துக்கும் அதிக தூரமில்லை; ஆனாலும் இங்கிருந்து சலபமாய்ப் போம்படியான நேர்வழியொன்றுமில்லையாகையால் பம்பாய்க்குப் போம்வழியில் சோலாபுரத்தண்டை ஹைதராபாத்து வழியைக்கொண்டு கூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இங்கிருந்து நோய்ப் போவதனால் எவ்வளவு நேரமாகுமோ அதைப்போல் இரட்டத்தனை நேரமாகின்றது. இப்போது இருக்கிற நிலையைப்பார்த்தால் அத்தேசம் வரவாச்சிறப்படையுமென்று தோன்றுகின்றது. சாதாரணமாய் அத்தேசத்தின் சீதோஷணநிலை மிகவும் சிரோஷ்டமானது. கடல்நீர் மட்டத்திற்குமேல் அந்தப் பூமி சுமார் இரண்டாயிரம் அடியுயரத்திலிருப்பதால் அதற்கு இன்னும் அதிகமான ஆரோக்கிய முண்டாயிருக்கின்றது. மேலும் அங்கே வருஷவாரி இரண்டு

தரம் மழைபெய்வதால் பூமி மிகவும் குளிர்ந்து காற்றும் ஆரோக் கியமாய் வீசுகின்றது.

ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய செலவுகள் அங்கே மிகவும் அதிக மாய்ப் பிடியாமலும், மிகவும் குறைவுபடாமலும் சாதாரணமா யிருக்கின்றன. சில சரக்குகள் நடுத்தரமான விலைக்கு அகப்படுகி ன்றன; சில அதிக விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டியிருக்கின்றன; சில மிகவும் நயமாக்கிடைக்கின்றன. முக்கியமாய் ஐரோப்பிய ர்க்குத் தேவையான சரக்குகள் சாதாரணமான விலைக்கு இரட்டத் தனையாயிருக்கின்றன. அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் தேயிலை ஒன் றேபோதும். இப்படியே பானத்திற்குவேண்டிய பொருள்களெ ல்லாம் குறைவாயே இருக்கின்றன; மற்றப் பொருள்களெல்லாம் சாதாரணமாய் விற்கின்றன. இத்தேசத்தில் அயனமண்டலத்திற் குட்பட்ட பாகங்களுள் ஹைதராபாத்து மிகவும் குளிர்ச்சியான இடமாயும், தேசத்திற்கு மிகவும் ஒத்ததாயுமிருப்பதால் அதைச் சுற்றிப் பலவிடத்திலும் ஐரோப்பியர்கள் சவுக்கியமாய் வாசஞ் செய்கிறார்கள். அத்தேசம் மிகவும் சவுக்கியமாயிருப்பதுபற்றி அங் கிருப்பவர்கள் எப்போதும் உடம்பில் நோய் ஒன்றுமில்லாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த உஷ்ணதேசத்தில் இரண் டொருவருஷங்கூட நீடித்திருக்கமாட்டாத ஐரோப்பியர்கள் கூடச் சுதேசத்திற்குத் திரும்பிப்போகாமலே ஹைதராபாத்தில் நெடுநாள் வசிக்கிறார்கள். அதனால் தேசத்திற்கு எவ்விதமான கெடுதியுமுண் டாகாமல் சவுக்கியமே அதிகப்படுகின்றது. இதற்குத் திருஷ்டாந்த மாய், ஸ்காத்லாந்து தேசத்துச் சீமாடுருவர் மீம்பதுவருஷகால மாய் சுதேசத்திற்குப்போகாமலே ஒரேநிலையாக அங்கே குடி கொண்டிருக்கிறார். இப்போதிருக்கிற அவருடைய சரீரஸ்திதியைப் பார்த்தால் இன்னும் அநேகவருஷகாலம் அங்கேயே சுசுமாயி ருப்பாரென்று உறுதியாய்த் தோன்றுகின்றது.

ஹைதராபாத்து இவ்வளவு சவுக்கியமான இடமாயிருந்தா லும் சுதேசிகளுக்கு விகாரமான ஒருவித குஷ்டரோகத்தை உண் டாக்குகின்றது. ஐரோப்பியர்க்குமாத்திரம் அந்தநோய் ஒருபோ தும் வருவதில்லை. சுதேசிகளுக்குவருகிற அந்தக் குஷ்டரோகம் இரண்டுவிதம்; ஒன்று கொஞ்சம் சதாரணமாயிருக்கும், மற்றொன்று மிகவும் விகாரமாய்ப் பார்க்கவழங்காமல் மிகக்கொடியதாயிருக் கும். அந்த நோய்பிடித்தவர்களை, வெளியே எங்கும் போகவொட் டாமல் உள்ளேயே போட்டடைத்துவைப்பார்கள். பின்பு அவர்க ளால் மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதமான உபகாரமும் கிடையாது; அவர்கள் இறந்துபோனமாதிரிதான்.

அங்கே ஜலசவுக்கியம் மிகவும் அதிகம். நீராடுவது, பானம்பண் ணுவது, வஸ்திரம்தோய்ப்பது முதலிய பல காரியங்களுக்கும் உப

முக்கியமாம். கொடுங்கோலரசனால் ஆளப்படுவது பெருந்துன்ப மாபினும், அடிமைகளில் கேடுகெட்ட அடிமை அவன் அரசாட்சிக்கு உட்பட்டவனல்ல; தன் அறிவின்மைக்கும், தற்சுகவாஞ்சைக்கும், தூக்குணத்திற்குமே ஆட்பட்டவன். அடிமையாயிருப்பது இவன் தேகமல்ல, மனம். இந்நிலைமையில் இருக்கும் தேசத்தாருடைய சிறையிருப்பு, சிறையாள்வோரையும் தேசவழக்கமுதலிய ஏற்பாடுகளையும் சம்மா மாற்றினும்போலே நீங்குமா-நீங்காது. சுதந்தரத்திற்கு ஆதாரமும் அரசாட்சி, உயிர்நிலையும் அரசாட்சி எனும் பாழ்மயக்கம் உள்ளவையும், எவ்வளவு கஷ்டநஷ்டப்பட்டு மேற்குறித்தபடி நூதன ஏற்பாடுகள் செய்தாலும் அவைகளால் நீடித்துவரும் பயன் உண்டாகாது. அவற்றின் பயன் ஜாலதீபத்தின்முன் உருவம்போலத் தோன்றித்தோன்றி மறைந்துபோம். அவரவர் யோக்கியதையே சுதந்தரத்திற்கு உரமான அஸ்திவாரம் ஆகவேண்டும். மானம் இருந்தால் ஊருக்கு அச்சம் இல்லை. மானிகள் குடிகொள்ளும் தேசம் விர்த்தியடையும். “பிரஜைகளில் அவனவன் தன்மட்டில் ஸ்வாதீனனாயிருக்கும்ளவும் கொடுங்கோலரசு தானும் அறமுதிர் கெடுதி விளைவிக்காது; அவனவன் ஸ்வாதீனத்தை நொறுங்கடிப்பதெனவும், அதற்கு யாதுபெயர் வழங்கினும், கொடுங்கோலரசாம்” என ஜான் ஸ்ட்யூயர்ட் மில் எனும் வித்துவான் சொல்வது வாஸ்தவம்.

வைத்திய சாஸ்திரப் பயிற்சி.

உறுதிபயப்ப கடைபோகா வேளும்
இறுவகா காறு முயல்ப—இறுமுயிர்க்கும்
ஆயுண் மருந்தொழுக்கல் தீதன்ரு லல்லனபோல்
ஆவனவு முண்டு சில.

இத்தேசத்தவர்கள் சிலகாலமாய் அநேக ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்களில் விசேஷமாய்ப் பயின்றுவருகிறார்கள். அவைகளில் ரிபுணர் என்று யாவரும் கௌரவப்படுத்தத்தக்க சிறந்த தேர்ச்சி அடைந்தவர்களும் சிலர் உளர். ஆயினும் வைத்தியசாஸ்திரத்தைக் கையாள்பவர்கள் இல்லை. B. A., F. A. முதலிய பரிசுக்களுக்கு வருஷந்தோறும் திரளாய்ச் செல்லும் பிராமண வர்ணத்தரச்சேர்ந்த சிறுவர்களுள் வைத்தியத்திற்கேற்ற நூல்களைக்கற்று அவைகளில் பரிசுக்கப்பட விரும்புவோர்கள் ஒருவரையும் கா

ணைம். தங்களுக்கும் தங்களை அடுத்தவர்களுக்கும் பயன்படுவதமன்றித் தம் தேசத்தவர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றி, அவர்கள் சரீரசுகத்தையும் அதின்மூலமாய் ஆகம்சுகத்தையும் விருத்திசெய்யத்தகுந்த அறிவையுண்டாக்கும் வைத்தியநூலை வெறுப்பதற்குக் காரணங்கள் பல.—முதலாவது: அந்நூல்களைக் கற்கும்பொழுது அதன் பொருளை அறியும்பொருட்டுப் பிணங்களையும் கொல்லப்பட்ட மற்றப்பிராணிகளின் தேகங்களையும் சோதித்துப் பார்க்கவேண்டியதவசியம். மாமிசபோசனம் மறுக்கப்பட்ட ஜாதியர்களுக்கு இது ஒரு பெருந்தடையாய்த் தோன்றுகிறது. இரண்டாவது: வைத்தியநூல்களைக் கற்று அவைகளை அப்பியசிக்க உட்படுபவர்கள் கண்ணுக்குக் கோரமாகிய நோயாளிகளை ஸ்பரிசிக்கவும் நோயுள்ள அவயவங்களைச் சோதிக்கவும் அவைகளைத் தங்கள் கையால் கட்டவும் வேண்டும். இதை நினைக்குந்தோறும் அச்சமும் அதைரியமும் மனதில் குடிகொள்ளுகின்றன. மூன்றாவது: வைத்தியர்கள் தாங்கள் கொடுக்கும் ஓளவுதங்கள் அளவிலாவது கலப்பிலாவது எள்ளளவேனும் புரண்டபோதிலும் சில வியாதிஸ்தர்கள் உயிருக்கே மோசம்வந்துவிடுமென்று பயப்படவேண்டியதாயிருக்கின்றது. மற்ற சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கையாள்வதிலோ இவ்வளவு வருத்தமும் அச்சமும் தட்டுவதில்லை.

துட்பமாய் யோசிக்குமளவில் முற்கூறிய விக்கினங்களெல்லாம் எளிதில் தடுக்கக்கூடியவைகளே. ஸ்பரிசதோஷம் ஸ்நானத்தாலும் வஸ்திரபேதத்தாலும் நிவிர்த்தியாய்விடும். முதலில் கண்ணுக்குக் கோரமாய்த் தோன்றி மனதில் அச்சத்தை விளைவிக்கும் பொருள்கள் அடிக்கடி கையாளப்பட்டவர சபாவமாய் விடும். வைத்தியசாஸ்திரப்பயிற்சியையும் அதின் எண்ணிறந்த உபயோகங்களையும்பற்றிச் சர்வகலாசாலையாருடைய நூதனசபாமண்டபத்தில் டாக்டர் பர்னல் துரை சிலநாள்க்குமுன் இத்தேசத்துக் கல்விக்கும் வாலிபருக்காகக் கூறிய உபநியாசத்தைச் சுருக்கமாய் அடியில் மொழிபெயர்த்தெழுதியிருக்கிறோம்.

“கணம்பொருந்திய பிரபுக்களே! நாம் வசிக்கும் சென்னைமாநகரத்தைத் தம்முடைய அறிவும் சாமர்த்தியமும் பிரதிபலிக்கும் படியான வினோதமுள்ள கட்டடங்களால் அலங்கரித்த சிலம்துரையவர்கள் சர்வகலாசாலையாருக்காக நாம் இப்பொழுது கூடியிருக்கும் உத்தமலட்சணங்கள் பலவும் அமைந்த இந்தச் சித்திரசபாமண்டபத்தை நிர்மாணம் பண்ணியதற்காக நாம் களிக்கின்றனம். இக்கட்டடம் கீழ்ச்சமுத்திரக்கரையில் உன்னதமாய் நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்துதேசத்தின் தென்பாகமாகிய இந்த ராஜகானியானது பகலவன் என்றும் ஞானஸ்வரூபி என்றும் போற்றப்பட்ட சூரியனை முதலில் தன் சிகரங்களினால் வணங்கி வந்தனைசெய்து, வரவழைக்கும்படியாகவே இங்கு காத்திருக்கின்ற

தோ என்று எண்ணும்படியாயிருக்கிறது. அவ்வேகம் மூடக் கொள்கை முதலியவைகள் அழிய அறிவுவெள்ளம் நாடெங்கும் பெருகும்படியாக நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.”

“இருபதுவருஷங்களுக்குமுன் இத்தேசத்துச் சிறுவர்களுக்கு, கல்வியின் உபயோகங்களை விவரமாய் எடுத்துக் கூறியவர்களை, கற்கசொல்லவேண்டியதாயிருந்தது. இப்பொழுதோ அது அனாவசியகம். F. A. முதலிய பரிகைகளுக்குப் போகிறவர்களின் தொகை வருஷாவருஷம் நூறு ஆயிரமாய் விர்த்தியாகின்றது. அப்படியிருக்க, ஐந்துகோடி ஜனத்தொகையுள்ள இந்த ராஜதானியில் இருபதுவருஷத்தில் பத்துபேர் வைத்தியநூல் பரிகைக்குவந்தார்கள் என்பது ஆச்சரியம் அல்லவோ! இதைக் கேட்பவர்கள் இந்து தேசம் நோய் என்பதை அநேகவருஷங்களாய் அறியாது; அது தான் இவ்வளவு சொல்பமானபேர் வைத்தியநூலில் பயின்றதற்குக் காரணம் என்று நினைப்பார்கள். அவ்வாறு நினைப்பது பிழை. உண்மையான காரணமியாதெனில் மற்ற நூல்களை மிகுந்த கவனத்தோடும் ஆவலோடும் கற்கும் பிராமணர்கள் வைத்தியநூலை வெறுத்து கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. பூர்வத்திலே ஹிந்துக்கள் வைத்தியரைக் குருவுக்கு இரண்டாவதாய்ப் பாவித்து வைத்தியசாஸ்திரத்தைக் கனப்படுத்திவந்தார்கள் என்று தெரியவருகின்றது. ஒருகாலத்தில் தேவர்கள் செல்வம் அழிய அதை மறுபடியும் அடையும்படியாகவும் ஆயுளுக்கு எப்பொழுதும் பயமில்லாமல் செய்யத்தகுந்த அமிர்தத்தைச் சம்பாதிக்கும்படியாகவும் ஆதிசேஷன் கட்டளைப்படி மந்தரபர்வத்தை மத்தாகவும் வாசுகி என்னும் சர்ப்பத்தைக் கயிராகவும்கொண்டு மகா சமுத்திரத்தைக் கடைந்தபொழுது சந்திரனும், பிறகு மகாலட்சுமியும், வெள்ளையானையும், கவுஸ்துபமும் கடைசியில் யாவரும் களிக்க அமிர்த கலசத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தன்வந்தரியென்ற மகாபுருஷரும் அதிலிருந்து புறப்பட்டதாக உங்கள் மகாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தன்வந்தரியானவர் ஆயுள்வேதத்தை (வைத்திய சாஸ்திரத்தை) பிரம்மதேவரிடத்தில் நேராய்க் கற்று வானவர் உலகில் அப்பியசித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு பூமியில் பிரஜைகளின் நோய்களையும் அவற்றை நீக்க அவர்கள் அறிவின்மையையுங்கண்டு அந்த மகா புருஷர் இரக்கமும் அருளும்கூர்ந்து பூமியிலிறங்கிக் காசிரகர் அரசராய்வந்து ஜனங்களைப் பீடித்துவந்த பலபிணிகளையும் தீர்த்துவந்தார். அதைக்கண்டு முனிசிரேஷ்டர்கள் கூடி அவரிடத்தில் சென்று ‘மகாராஜாவே! ஜீவகோடிகளின் தேகத்தையும் மனதையும் பண்படுத்தி இகபரம் இரண்டிலும் அவர்களுக்குச் சுகமில்லாமலடிக்கும் பலவித நோய்களையும் வேருடன் களையும்படியான சக்தியை எங்களுக்குண்டாக்கவேண்டும்; எங்களை உம்முடைய மாணுக்கராய் எண்ணி வைத்தியசாஸ்திர

முறைகளை உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க அதற்கு அவர் இணங்கி விசுவாமித்திரமகாவிஷியின் குமாரரான சுசுருதனைக் கொண்டு ஆயுள்வேதத்தைச் சுருக்கியெழுதிவிட்டார். அந்த புஸ்தகம் இன்னும் இருக்கின்றது. அதின் மூன்றாவதுபாகம் சேகச்சேகத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றது. சுசுருதரும், அவருக்கு முன் வைத்தியசாஸ்திரத்தைப்பற்றி எழுதியதாய்ச் சிலர் சொல்லும் சாரகரும் 'வைத்தியம்செய்ய ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே ஒருவன் தேகத்தின் உள் உறுப்புகள் வெளியுறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் அவைகளுள் ஒன்றிற்கொன்று இருக்கும் சம்பந்தங்களுடைய நன்றியறிவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அவனே கொலையாளியாய்விடுவான்' என்பதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்."

"இதனால் முற்காலத்தில் அரசர்களும் முனிவர்களும் கூட ஆயுள் வேதத்தைக்கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது நன்றியறிவுக்குகின்றது. தர்மசாஸ்திரத்திலும், ஒருவன் புதிதான மனுஷிய எலும்பைத் தொட்டால் ஸ்ரானத்தினாலும், உலர்ந்த எலும்பைத் தொட்டால் வாயைக்கொப்புளித்தப் பசுவைத்தொடுவதனாலும் அல்லது சூரியனைப் பார்ப்பதனாலும் அந்த தோஷம் நீங்கும் என்று மனு எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் பிணத்தைத் தொடக்கூடாதென்ற கட்டுப்பாடு கொஞ்சகாலத்திற்குமுன்னேதான் ஏற்பட்டதாய்த் தோன்றுகின்றது. பங்காளத்தில் அநேக பண்டிதர்கள், இறந்துபோனவன் தேகத்தைத் தொடக்கூடாதென்று சாஸ்திரஞ்சொல்லவில்லை என்பதாய், பெண்டிவகு அரசாட்சிசெய்தகாலத்தில் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் ஐரோப்பிய வைத்தியசாஸ்திரத்தைக்கற்பதினாலும் அதன் முறைகளை அப்பியசிப்பதினாலும் முன்னோர்கள் கையாண்டிருந்த மார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்களாய் எண்ணப்படுவீர்களே ஒழிய நூதனமும் அசாஸ்திரமுமான வழக்கத்தைக்கைக்கொள்ளுபவர்களாய் எண்ணப்படமாட்டீர்கள்."

"உங்களுடைய பெரியோர்கள் வைத்தியசாஸ்திரத்தைச் சிறப்பாய் மதித்துவந்தார்கள் என்பது புராணங்களினால்மத்திரம் விளங்குகிறதென்று சொல்லக்கூடாது; சரித்திரமும் அதற்கு ஒரு சாட்சியாயிருக்கின்றது. கிரீஸ்தேசத்தவர்கள் அலெக்சாந்தர் என்ற அரசனால் நடத்தப்பட்டு இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்தபொழுது, அவர்கள் உங்களுடைய முன்னோர்கள் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கக்கண்டார்கள். அத்தேசத்துச் சரித்திரக்காரரான ஆரியன் என்பவர் 'கிரீஸ் ராஜ்யியத்து வைத்தியர்களுக்குப் பாம்புக்கடிக்கு மருந்துதெரியாது; இந்தியதேசத்தவர்களோ அதை எளிதில் சொஸ்தப்படுத்திவந்தார்கள்' என்றும், நியார்கஸ் என்பவர் 'அலெக்சாந்தர் இந்தியவைத்தியசாஸ்திரவல்லவரைத் தன்னைச் சுற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு தன் மனிதருள் யாரைச் சர்ப்பந்தின்

டியபோதிலும் உடனே தன் கூடாரத்திற்குவந்து அவர்கள் ஓள ஷதம் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என பிரவீத்தஞ்செய்தார்' என்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள். விஷக்கடிமாத் திரமல்ல, வேறு அநேகம் பிணிகளையும் இத்தேசத்து வைத்தியர் சொஸ்தப்படுத்தியதாய் நியார்கஸ் சொல்லியிருக்கிறார். கிரீஸ்தேசத்தவர்கள் இந்துக்களினின்று நோய்க் கற்றுக்கொண்டதுமன்றி எகிப்துதேசத்தார்மூலமாய் அநேகவிஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்கள். சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஹாரன், மான்சர் என்ற அரசர்கள் பாக்காத் நகரத்தில் ஆளும்பொழுது இந்தியவைத்தியரை அரபிதேசத்திற்கு வரவழைத்து இந்துவைத்திய சாஸ்திரங்களை மொழிபெயர்த்து அரேபியர், வைத்தியசாஸ்திரத்தில் பயின்று, பிறகு ஐரோப்பாவில் ஸ்பேன் தேசத்தை ஜபித்து அவர்கள் ஆண்டகாலத்தில் அவ்விடத்தில் தங்கள் சாமர்த்தியத்தைப் பிரகடனம் பண்ணினார்கள். வைத்தியசாஸ்திரத்தைத் தாங்கள் அத்தேசத்தில் ஏற்படுத்திய கல் விச்சாலைகளில் போதித்தார்கள். ஐரோப்பாவில் அதுமுதல் வைத்தியசாஸ்திரம் அபிவிர்த்தியடைந்துவருகின்றது.”

“இவ்வாறு கீர்த்திபெற்று உங்களுடைய பெரியோர்கள் அனுஷ்டித்துவந்த வைத்தியசாஸ்திரமானது கற்கக்கற்க வெறுப்புத்தட்டாததும் சிருஷ்டிப்பொருள்களின் இயற்கை லக்ஷணங்களை நன்றாய் எடுத்துக்கூறுகிறதமாகிய நூல். அது ஜனங்களுக்குச் சுகத்தையும் தேகபலத்தையும் மனோரிமமதியையும் நல்குகின்றது. அம்மைகுத்திக்கொள்வதினால்மாத் திரம் பிராணச்சேதம் எவ்வளவு குறைவுபட்டிருக்கின்றது. அவாந்தரநோய்கள் ஜனமடர்ந்த ஒருதேசத்தில் புகுந்து கொல்லும் பிராணிகளையும், பெரியசண்டைகளில் உயுத்தகளத்தில் மடியும் பிராணிகளையும்விட அநேககோடி ஜீவன்களைக் காப்பாற்றக்கூடியது வைத்தியசாஸ்திரம்.”

“அலங்காரத்திற்காக நான் வைத்தியசாஸ்திரத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லவில்லை. ஐரோப்பாகண்டத்தின் சரித்திரந்தெரிந்தவர்கள் அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் பார்த்திருக்கலாம். பெருவாரி நோய்களினாலும் பஞ்சத்தினாலும் நாடுகள் நகரங்கள் உருவில்லாமல் அழிந்துவிட்டன. கிறிஸ்துபிறந்த 1656-ம் வருஷத்தில் நேபில்ஸ் என்ற ஒரு நகரத்தில் இரண்டுலட்சத்து நாற்பதியிரம் பிரஜைகளும் அதைச்சார்ந்த சிறியநாட்டில் நான்குலட்சம் பிரஜைகளும் மாண்டுபோனார்கள். 1663-ம் வருஷத்தில் ஆங்கிலேயதேசத்திலும் பயங்கரமான ஒரு நோய் தோன்றி அநேகலட்சம் ஜனங்களைக் கொண்டுபோய்விட்டது. இராஸ்மஸ் என்பவர் சொல்லியபடி வீடுகள் நெருக்கத்தினாலும் அக்கம் பக்கத்தில் சேர்ந்துவந்த அசுத்தங்களினாலும் பெருவாரிநோய்கள் உண்டாய் ராஜ்ஜியமெங்கும் வியாபித்து எண்ணிறந்த பிரஜைகளைப் பலிகளாய் விழுங்கிவருகின்றன.”

“நீங்கள் வசிக்கும் பட்டணங்களிலுள்ள வீடுகள் பெரும்பாலும் இராஸ்மஸ் சொல்லிய வீடுகள்போலிருக்கின்றனவல்லவா? விஷஜாமும் வார்திபேதியும் இரத்தபேதியும் அசுத்தங்களினின்றும் ஜனிக்கின்றவைகள். வார்திபேதிக்கு இருப்பிடம் இந்த தேசமல்லவா? முற்காலத்தில் வார்திபேதி கண்டவுடன் ஜனங்கள் மெய்சோர்ந்து ஏக்கமுற்று மரணம் நிச்சயம் என்றும் அந்த நோய்தெய்வச்செயலென்றும் நம்பி ஆகாயத்தைநோக்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு மரித்தார்கள். இப்பொழுதோ அந்த நோய் அவ்வளவு மும்முரமாயில்லை. ஏனெனில் அசுத்தங்களை நீக்குவதாலும் தக்க ஓளஷதங்களைத் தருணத்தில் உட்கொள்வதினாலும் சுத்தஜலத்தை உபயோகப்படுத்துவதினாலும் அதன் வேகமடங்கும். ஐரோப்பாவிலே போல் இனி இந்தியாவிலும் அது அருமையாய்விடும்.”

“வைத்தியசாஸ்திரம் மேற்சொல்லிய விஷயங்களைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. மனிதர்க்குச் சுகத்தையும் கேடமத்தையுங்கொடுக்கும் படியான எல்லாவஸ்துக்களின் குணகுணங்களையும் அது எடுத்துச்சொல்லுகின்றது. நாம் விபாதிகளை நீக்குவதுமன்றி அவைகளை வரவொட்டாமல் தகைக்கவுங்கூடும். சுத்தஜலத்தைப் புகுத்தறிந்து அதை உபயோகப்படுத்திவந்தால் அநேக விஷநோய்கள் அணுகா. இதை உங்கள் பெரியோர்கள் உணர்ந்து தங்கள் கிணறுகளில் சூத்திரர் முதலியபேர்கள் அசுத்தமான பாத்திரங்களைக்கொண்டு நீர்மொள்ளவொட்டாமல் தடுத்து அவைகளைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிவந்தனர். இப்பொழுதோ நீங்கள் அவைகளை அவ்வளவு பத்திரமாய்ப் பார்த்துவருகிறதில்லை.”

“வைத்தியநூல் அலட்சியஞ்செய்யத்தக்கதன்று என உங்களுக்கு முக்கியமாய்ப் பிராமணவருணத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு, நான் இன்னம் உறுத்திச்சொல்லவேண்டிவதில்லை. அது உங்களிடத்தில் உற்பத்தியானது. உங்கள் முன்னோர் அனுஷ்டித்துவந்தது. இப்பொழுது நீங்கள் பின்வாங்குகிற காரணங்களை உங்கள் முன்னோர்கள் அறிவார்கள். அறிந்தும் அதன் மேன்மையையும் உபயோகங்களையும் ஆராய்ந்து அவர்கள் வைத்தியசாஸ்திரத்தை இழிவாடெண்ணவில்லை. விவேகத்தில் சிறந்த நீங்கள் அந்தச் சாஸ்திரத்தைக் கற்பீர்கள் என நம்புகிறேன்.”

மேற்கொண்ட உண்மையை நம்முடைய தேசத்தவர்கள் உட்கொண்டு தேவர்களுக்கு அமிர்தம்போல் பூமியிலுள்ள பிரஜைகளுக்குச் சுகத்தைக் கற்பிக்கும் வைத்தியசாஸ்திரத்தைப் பயின்று தங்கள் தேசத்தவர்க்கு இன்பத்தை விளைவிப்பதுமன்றி ராஜ்ஜியத்தின் பெருமையும் புகழும் தழைக்கும்படி செய்வாராக.

மொகலாய துரைத்தனத்திற்கும் இங்கிலீஷ்
துரைத்தனத்திற்குமுள்ள பேதம்.

சீர்திருத்தமில்லாத மொகலாய துரைத்தனத்தையும் இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தையும் ஒப்பிடத்தொடங்குவது பரிசாசத்துக்கிடமாயிருக்கும். இவ்விரண்டு அரசாட்சிகளும் ஒன்றுக்கொன்று அதிக வித்தியாசமுடையவைகளாயிருப்பதால் அவைகளின் பேதத்தைக் காட்டுவதுங்கூட வீண்தான். மொகலாயர் செய்த அரசாட்சியின் ரீதியானது சாதாரணமாய் இங்கிலீஷ்காரருக்குத் தெரியாததன்று. அவர்கள் துரைத்தனத்தில் அநேக நல்ல குணங்கள் இருந்தபோதிலும், அவர்களுடைய மதக்கொள்கையையும் ஜாதியையும் அவர்களிருந்த காலத்தின் கோலத்தையும் ஆலோசித்துப் பார்ப்போமானால் அவைகளை இங்கு எடுத்துரைப்பது அவசியமாயிருக்கும். அவர்கள் அரசாட்சி எவ்வளவு மேன்மையானதாயிருந்தபோதிலும், சீர்திருத்தமுள்ளதாயும் தீர்க்காலோசனையோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயும் நியாயமுள்ளதாயுமிருக்கிற இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தை அந்த அரசாட்சியுடன் ஒப்பிடுவது அசாத்தியமாயிருக்கும்.

மொகலாய சக்கரவர்த்திகள் வெகு பராக்கிரமமும் தயாள குணமும் உள்ளவர்களாயிருந்தாலும் துரைத்தனமுறைமையில் பயிற்சியின்மையாலும், அரசர்களுக்கே இன்றியமையாதனவாயிருக்கிற சங்கடங்களினாலும், குடிகளின் தற்பொழிவைநாடும் இரைச்சலினாலும், சாஸ்திரத்தில் தாங்கள் கற்றதை உபயோகிப்பதில் மனஊக்கமில்லாமையாலும், தங்கள் மனோதையத்தைவிட்டுப் பராக்கிரமமழிந்துபோகிறார்கள்.

அவர்களுடைய மந்திரிகளோ தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட தொழிலை நடத்தச் சாமர்த்தியமில்லாவிட்டாலும் ராஜாவினிடத்தில் இச்சகம்பேசி அவனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதில் வல்லவர்களாயிருக்கிறார்கள். சிழ் உத்தியோகஸ்தர்களாகிய சுபேதார் நபாப் முதலானவர்கள் ஒருவருக்கொருவருடனும் சக்கரவர்த்தியுடனும் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து தங்கள் வல்லமையைக் காட்ட விரும்புகிறார்கள். ராஜாக்களோ குடியில் விழுந்து நியாயவழியைவிட்டு நீங்குகிறார்கள். அவர்கள் நேர் ஆளுகையிலுள்ள மாகாணங்களில் எப்போதும் கலகமும் சச்சரவும் உண்டாகின்றன. மலைப் பிரதேசங்களிலுள்ளவர்கள் ராஜதானிப்பட்டணத்தின் அருகேயிருந்தாலும் அதையும் லக்ஷியம்பண்ணாமல் சுயேச்சையாய் ஆளுகைசெய்யத் தொடங்குகிறார்கள். ஜாகீர்தார்களும் ஜமீன்தார்களும் தங்களிடத்தில் வாரத்துக்கு விடப்பட்ட ஜாகீர்களையும் ஜமீன்

கிராமங்களையும் அபகரித்துக் குடிகளைக் கஸ்திப்படுத்துகிறார்கள். பிரயாணிகள் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கு நிர்ப்பயமாய்ப் போக்குவரவு செய்யக்கூடாது. அரசர்கள் ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்குப் போனால் அவர்கள் போனவழியெல்லாம் பயிர்களையும் குடிகளின் சொத்துகளையும் அநியாயமாய் நரசமாத் திக்கொண்டுபோகிறார்கள். முக்கியமாய்ப் பார்த்துமிடத்தில் அவர்கள் எவ்வளவு சாதுவான அரசர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய ஆளுகையில் குடிகளுக்கு யாதொரு நன்மையுமுண்டாகி ருதில்லை.

மொகலாய துரைத்தனத்தின் லக்ஷணம் இவ்வளவில் இருக்கிற து; இங்கிலீஷ் துரைத்தனமோ எப்படிப்பட்டதென்றால் மிகுந்த புஜபலபராக்கிரமத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, இன்னும் அந்த புஜ பலத்தாலேயே காப்பாற்றப்பட்டு நியாயமான சட்டங்களினால் ஒரு வழிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதாயிருக்கிறது. இங்கிலீஷ்காரர்கள் தங்களை எதிர்த்த ஒவ்வொரு சத்துருவையும் ஜெயித்துச் சமீபத்தில் உண்டான அநேக கலகங்களை அடக்கி இந்தப் பெரிய தீபகர்ப்பமாகிய ஹிந்துதேசத்தில் எங்கும் சமாதானத்தை நிலை நிறுத்தினார்கள். அவர்களுடைய அரசாட்சியில் வெகுசாலமாய் ஒரு வருடக்கொருவர் சத்துருக்களாயிருந்தவர்களெல்லாரும் சமாதானமாகி ஒன்றாயிருக்கிறதாமன்றி, இங்கிலீஷ்காரர் உத்தரவினால் தங்களிடத்தில் பெரிய தாணயங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; தேசத்தில் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தும்படி வைத்த அந்தத் தாணயங்களுக்குப் பிடிக்குஞ் செலவுகளை அவர்களே கொடுக்கும்படியாய் இங்கிலீஷ்காரர் திட்டஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இங்கிலீஷ்காரர்கள் மகா சாமர்த்தியமுள்ள சேனைகளையும் வலிவில் உத்தியோகஸ்தர்களையும் வைத்துக்கொண்டு கெட்ட வழக்கங்களையும் ஆக்ஷேபமுள்ள மதக்கட்டுப்பாடுகளையும் மெதுவாயும் தந்திரமாயும் நீக்கினதும்ல்லாமல், நியாயப்பிரகாரம் மானியங்களைக் குடிகளுக்குப் பாடித்துக்கொடுத்து வர்த்தகம் வியவசாயம் முதலானவைகளைச் சலப்படுத்தி யாதொரு ஆடங்கமுழில்லாமல் நடந்தேறிவரும்படி செய்திருக்கிறார்கள். இதுவுமல்லாமல் இந்தக் காமகாலத்தில் இங்கிலாந்துதேசத்தில் இருக்கிற எளியவர்கள் முதற்கொண்டு எல்லாரிடத்திலும் வரிபோட்டுப் பணம்வாங்கி அதை இந்தியாவில் பஞ்சத்தினால் வருந்துகிற எல்லா ஜனங்களுக்கும் கொடுத்துக் காப்பாற்றினார்கள்.

அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து கிறிஸ்தவகுருக்களைத் தங்கள் வேலையைப்பார்ப்பதில் தடுக்காமலிருந்தாலும், சுதேசிகளின் மத விஷயங்களில் சம்பந்தப்படாமலிருக்கிறார்கள். குடிகளின் வித்தியாபிவிந்தியின்பொருட்டுத் தாங்கள் மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டு அநேக சர்வகலாசாலைகளையும் கல்விச்சங்கங்களையும் ஏற்